

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

vstupujeme do nového roku s řadou přání a s různými předsevzetími. Některá jsou, jak už to bývá, osobní, jiná se „hvězd dotýkají“. Na konci roku nás bude čekat zcela pragmatičká konfrontace mezi oněmi myšlenkami formulujícími naše sny a mezi tvrdou realitou.

Kdybych byl autorem dramatu nebo románu a zároveň jejich hlavní postavou, to by byl můj celičký svět přenádherný! Nejsem však dítě... Dramata a romány musejí být napínavými, chytrými dramaty či dobrodružnými a chytrými romány, a ne jen tak nějakou selankou s bezkonfliktním průběhem a vždy šťastným koncem. Vždyť se píšou právě proto, abychom ten náš nedostatečný a ubohý svět pomáhali napravovat. A píšou se stále znovu a znovu, být se nám může vše kolem nás zdát horší a horší...

Podle mne to není tím, že by na tom byly lidské bytosti stále hůř. Člověk však má stále lepší možnosti své zlo, pokud chce, prosazovat a jiní se o tom lépe dovídat. A tak nám, autorům dramát a románů, lidem, kteří se snaží se svými bližními hovořit skrze umělecká díla, nezbyvá než v pokoře doufat, že bez všech těch různých technických vymožeností „uslyší“ nějaká ta zlem zaujatá lidská bytost náš hlas, zamyslí se a... jako v pohádce, že? Už teď vím, že se na konci tohoto roku musím bát spíše hororu, neboť zjistím, že přes veškerou snahu, a to nejenom umělců, bude na světě zase více nenávisti a slz než lásky.

Možná to vypadá, že my umělci jsme příkladně mírumilovní, nedopouštíme se žádných křiváren a že za všechno zlé mohou ti jiní...

Kdybych byl autorem dramatu nebo románu a zároveň jejich hlavní postavou, napsal bych to tak, aby byli všichni šťastní. Ale jde to? Co když někoho naplňuje štěstím to, když jsou jiní nešťastní? A vzhledem k tomu, čeho jsem dnes a denně svědkem, to nemohu nejenomže vyloučit, ale naopak to musím potvrdit.

Zrovna jsem usedl za stůl v kavárně, kde mě uvítal zamračený číšník. Tak nelením a prohodím něco v tom smyslu, že ačkoliv je venku pěkně hnusně, tak tady to mají příjemné a krásné a tak nějak... Sejmeme mě pohledem, z něhož lze vyčíst opovržením nad vtíravým venkováním, a zmizí. Doufám, že odešel pro to espresso, co jsem si u něj mimo svou „mírovou řeč“ objednal. Pozoruju ho, když mi ho přináší a klade před mě, a vzhledem k jeho zatvrzelé nerudnosti se už radši o nic nepokouším. Snad mu více pomůže mé soustrastné mlčení. Ale byl to dobrý pokus, i když si pořád myslím, že k výbavě profesionálního číšníka patří neustálý úsměv. Když ho pak hledám očima, abych zaplatil, nemůžu si nevšimnout, že můj zachmuřený číšník u stolu za barem chlácholí svým úsměvem plačící dívku. No vida, umí se smát a být laskavý a já se hned trochu stydím za svou ješitnou sebestřednost. Nemůžu přece čekat, že mě budou vždy a za všech okolností všichni obšťastňovat svými úsměvy. Dívka znenadání vyskočí, prudce do mého číšníka strčí a vyběhne na ulici. Tomu, co mu na rozloučenou řekla, jsem raději nerozuměl... Číšník zůstává sedět, hlavu v dlaních. Nemůžu se už déle zdržet, a tak vstávám, jdu za ním a poprosím o účet. Jasně, že se teď vůči němu chovám neomaleně, ale fakt spěchám... Vstává, rychle mi, i když pořád zamračeně, vyhoví, já mu dám neobvykle velké spropitné a odcházím. Pár kroků od kavárny potkávám na ulici onu nejprve plačící a následně neobvykle agresivní dívku, která se přes svou křečkovou konstituci hurónsky směje a své kamarádce vypráví něco o tom, jak právě s někým pěkně zaročila... Přestože spěchám, zůstávám stát a nespouštím z ní oči. Má evidentní radost, je prostě a jednoduše šťastná.

Možná bude fakt lepší začít psát drama nebo román, v němž bych byl hlavním hrdinou už jenom proto, abych všemu lépe rozuměl... Hned na první stránce svého románu vstoupím do kavárny, kde bude za stolem sedět plačící číšník. Nakrácím drze za jeho bar, vezmu dvě skleničky, láhev Aberlour 18, což je skvostná whisky, naleju, půjdu si za ním sednout, nabídnu mu sklenku Aberlourky se třemi kapkami vody a přeju: „Všechno jenom to nejlepší v novém roce!“ On usrkne, usměje se a... jo, takhle nějak to napíšu.

Všechno jenom to nejlepší v novém roce vám za všechny své kolegy přeje

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

LEDEN
2019

CENA 48,- Kč

Zatímco Viki Matusovová měla svůj první sólový koncert, ...

...na kterém vystoupila společně s kolegy z divadla,...

...Stanislav Slovák pilně zkouší fotbalovou pobádku.

STALO SE...

Klapzubovu jedenáctku...

foto: Tino Kucabník

...doplní i Viktor Skála a Alena Antalová...

...a divčí company.

foto: Marie Schmerková

Charitativní koncert pro nadaci Krtek měl Robert Jicha, ...

foto: Marie Schmerková

...nové CD mu zde pokřtila Zdena Herfortová.

Blížící se premiéru připomněla i tisková konference, ...

...kterou v divadelním klubu vystřídal Mikuláš, ...

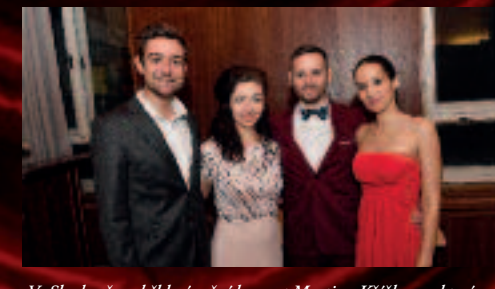
...z kterého měla radost spousta divadelní omladiny.

Jiná tisková konference proběhla na dalekém Tenerife, kam v lednu zamíříme s anglickou verzí muzikálu Jesus Christ Superstar.

Premiéru Klapzubovy jedenáctky všichni společně zaslouženě oslavili...

Ve Slavkově proběhl vánoční koncert Martina Křížky, na kterém vystoupili i herci našeho divadla Aleš Slanina, Marta Matějová a Andrea Zelová.

Vladimír Holan
POSLEDNÍ

Poslední list se třese na platanu,
neboť on dobře ví, že co je bez chvění, není pevné.
Třesu se, Bože můj, neboť tuším,
že brzy umřu a pevný měl bych být.
Z každého stromu spadne i ten nejposlednější list,
neboť on není bez důvěry k zemi.
Z každého člověka spadne i ta poslední přetvářka,
neboť prkno v márnici je docela prosté.
List nemusí tě, Bože, prosit o nic,
dal jsi mu růst a on to nepokazil.

Ale já...

Většina toho nejcennějšího, co vzniklo v české poezii v letech 1948–1958, byla psána „do šuplíku“, neobjevila se v dobových časopisech, nevyšla v oficiálních nakladatelstvích a své čtenáře nalezla někdy i desítky let po svém vzniku.

Na osudu Vladimíra Holana to lze demonstrovat přímo ukázkově – kombinace bytostné existenciální úzkosti, odporu k poúnorovému režimu a těživě osobní situace (roku 1949 se Holanovi narodí jediná dcera jako těžce postižená) má pro básníka trojí důsledek.

Prvním je setrvalá izolace v Dobrovského vile na Kampě, dobrovolné „domácí vězení“, které Holan až na výjimky dodržoval až do konce svého života.

Druhým je drastická odmítka ve vydávání Holanovy poezie: mezi lety 1948 a 1963 nevyjde básníkovi jediná kniha.

Třetím je pak tragické ladění této poezie – i kdyby Holan nevystoupil z KSČ, těžko si představit, jak by básně ze sbírek s příznačnými názvy Strach a Bolest vycházely v době, zalykající se „povinným“ optimismem.

Když své básně z cyklu Strach roku 1964 konečně mohl Holan vydat knižně, předeslal jim příznačné, ex post složené motto: „Proč těžký je tvůj let,/ proč se tak pozdí?/ – Mluvil jsem patnáct let/ do zdi/ a zeď tu vláčím sám/ ze svého pekla,/ aby teď ona vám/ všechno řekla...“

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

MINISTERSTVO
KULTURY

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

Mercedes-Benz

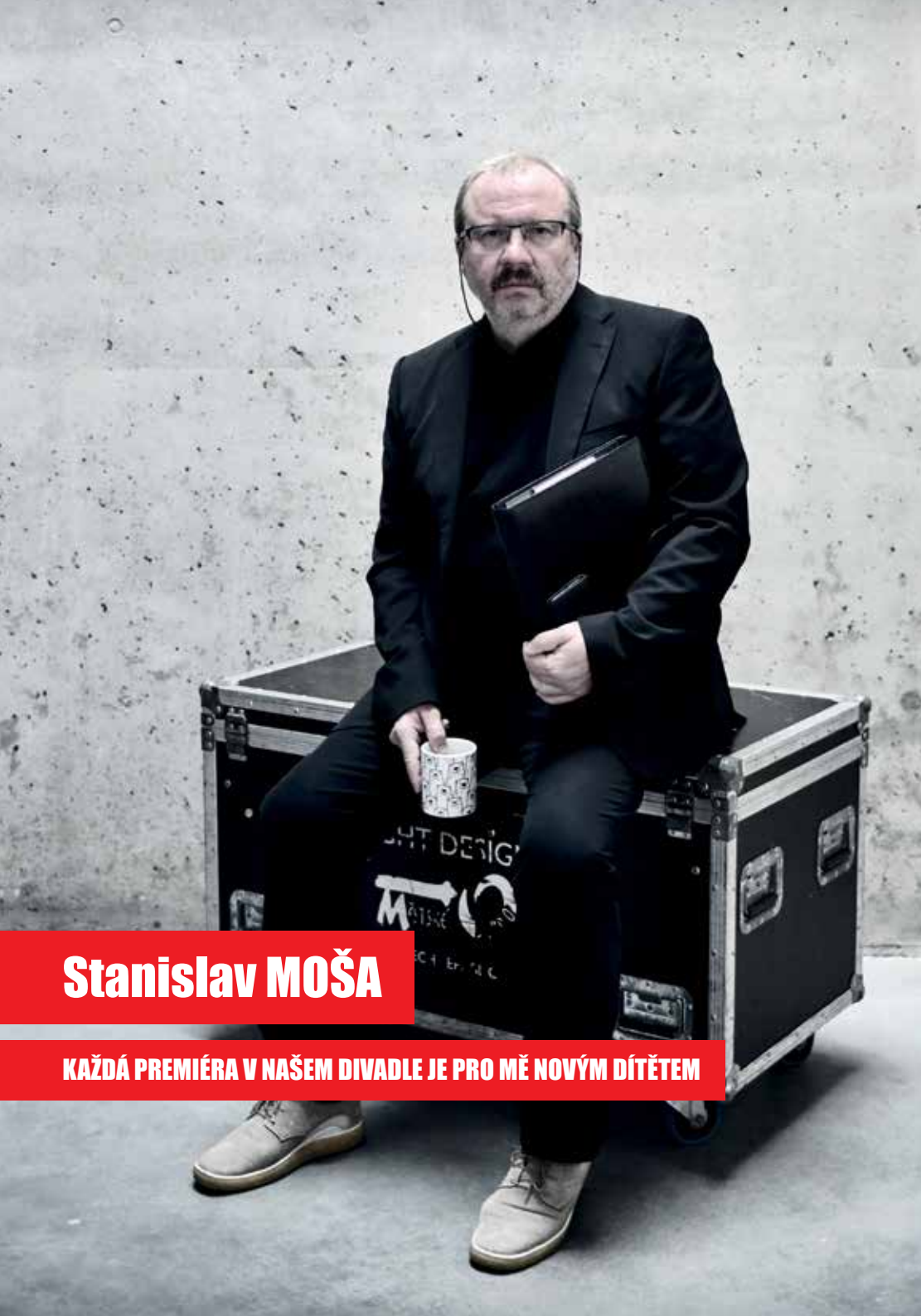
HOŠEK MOTOR

OKNO STYL

Mezi nebem a zemí. Dokonalá okna

AUTOCONT

Stanislav MOŠA

KAŽDÁ PREMIÉRA V NAŠEM DIVADLE JE PRO MĚ NOVÝM DÍTĚTEM

S kolegy a přáteli při oslavě narozenin

K období, kdy se starý rok chystá k odchodu do historie a nový připravuje svoji vládu, se lidé obvykle ohlížejí za uplynulými měsíci a skoro vždy doufají, že ty nadcházející budou o něco lepší. A i když se divadelní sezóna kalendářem neřídí a vyprodaná představení na Hudební a Činoherní scéně spíše nabádají k tichosti, abychom ten už léta trvajících úspěch nezakřikli (neb národ divadelníků je zhuště pověřivý), přece jen jsme se vypravili za stručnou rekapitulaci za mužem nejpovolanějším. A protože technika je stále dokonalejší, letěly tentokrát otázky až za velkou louží, kde Stanislav Moša hledal v muzikálové Meksce další inspiraci pro domovskou scénu.

Jsme na konci roku, kterému se říká osmičkový. Jak vypadá rekapitulace tohoto roku z pohledu divadelního ředitele, režiséra i autora?

Mám především radost z toho, že po celý tento rok, ať už osmičkový či ne, nás provázel neutu-chající zájem diváků a jejich spontánní nadšení z výsledků naší práce. Jedna inscenace vedle druhé, které jsme uvedli v tomto kalendářním roce v premiérách, byla vždy něčím zvláštním specifická a originální. A to vše souvisí především

s tím, že se v našem divadle schází k práci zcela výjimečné osobnosti, které následně nechávají svůj talent, umění a osobitost předvést na maximálně možné dosažitelné úrovni v té které inscenaci. Když si před očima pouštím „film vzpomínek“, mám nádherný pocit a jsem (omlouvám se) nesmírně pyšný. Musím však taky přiznat bolest a zármutek, které mě provázejí při uvědomění si těch nenahraditelných ztrát, které nás v roce 2018 postihly. Hned zkraje roku nepochopitelná krutost, s níž nás osud zbavil nesmírně talentovaného mladého kolegy a kamaráda Jakuba Zedníčka. Následně pak definitivní odchod jednoho z mých nejvýznamnějších spolupracovníků a přátel Jefa Kratochvila, divadelního fotografa, jehož umění se vyrovnal málokdo. A navíc byl pro naše divadlo Jef nepostradatelným nejenom jako fotograf, ale taky jako v tom nejlepší slova smyslu inspirativní duch, a to v nekonečných ohledech. Do třetice nás silně zasáhl i tragický odchod herce Pavla Kunerta, mistra svého řemesla a člověka s nejširším srdcem, jakého jsem kdy potkal.

Z kterých inscenací, premiér jste měl největší radost? Které se dají považovat například ve světě muzikálu za kulturní či zlomové?

Se Zdenkem Mertonem
a Leošem Vanžurou v klubu

Každá premiéra v našem divadle je pro mě v podstatě novým dítětem, a tak jako každý rodič nemůžu mít jedno dítě raději než jiné. Přesto však nelze odhlédnout od některých zvláštností (tak jak je to i u dětí), které o jednotlivých inscenacích vypovídají. Ze všech devíti vyjímám nebývale hluboké emotivní sdělení, které na diváka útočí v každé vteřině z úžasného příběhu muzikálu *Představitel*... jenž se ve dvou časových a prostorových rovinách odehrává simultánně ve varšavském ghetu a na legendární hoře Masada. Jen málokdy má divák možnost tak intenzivní, morální a etické konfrontace z hrdiny příběhu jako v tomto případě, a to vše navíc i ve zcela unikátní profesionální realizaci. To jiné naše „dítě“ s rozšafnou rozpustilostí „kope“ do všeho rádobý posvátného z našich českých dějin a umí si z toho dělat tak bezuzdnou legraci, až z toho nakonec člověka mrazí. Petr Štěpán, Jan Šotkovský a Stanislav Slovák sice napsali kabaretní lepeleto *Osmičky* na objednávku vedení našeho divadla, ale představení, jež srší brilantními nápady, inteligencí a humorem, spíše svědčí o tom, že onen „osmičkový“ úkol v přípravě řešili za láskyplné vlídnosti rozmařilých múz. A do třetice nemohu nezmínit to, jakým způsobem se především mladí kolegové z našeho divadla vyrovnali s jedním z nejvýznamnějších muzikálů světové historie, a to sice s rockovou operou

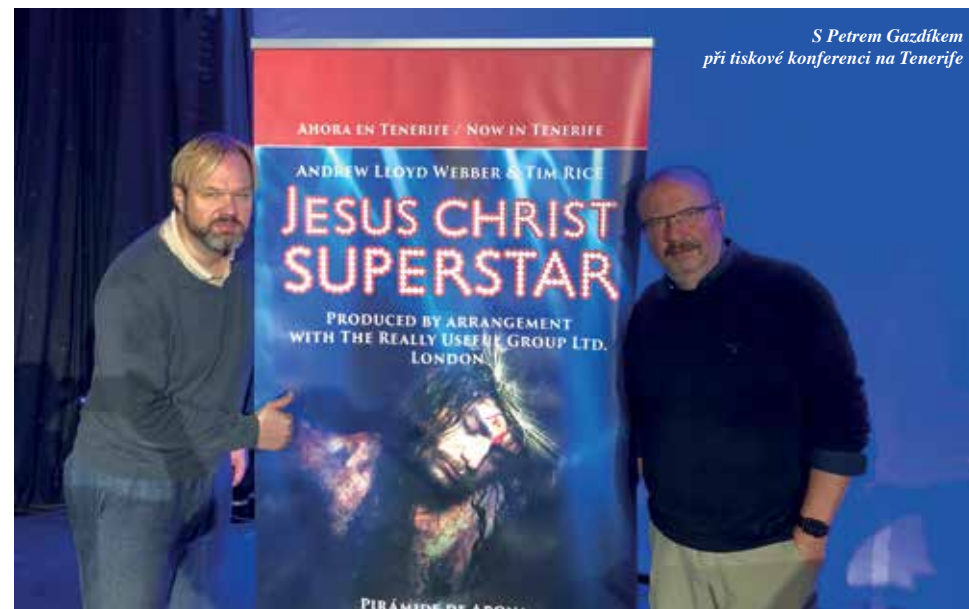
RENT. Být jako divák přítomný oné nespoutané smršti geniální hudby Jonathana Larsona realizované malou, ale skvělou kapelou a šestnácti herci, zpěváky a tanečníky, kteří na jevišti fungují jako součásti jediného těla, je fascinující... Ale taktoby bych mohl mluvit dál a dál o každé premiéře právě uplynulého roku.

Bavíme se v době, kdy pobýváte v New Yorku a pro Městské divadlo sháníte další světové kusy. Jak složitý je to proces? A která jednání byla pro prezentaci světových titulů dosud nejsložitější?

V New Yorku jsme byli „na číhané“. Viděli jsme nádherná i průměrná představení a jedno i nepovedené. Ale i to je dobrá škola. Jednali jsme o právech na některá z nich a doufám, že je budou v blízké budoucnosti moci diváci vidět na jedné z našich scén. Například o muzikál *Poslední loď* jsme ode dne prvního dotázání jednali bezmála tři a půl roku, jindy je to otázka dnů anebo jenom hodin. U autorských agentur má naše brněnské divadlo výbornou pozici, o čemž nakonec svědčí všechny ty tituly, které jsme měli prozatím tu čest u nás uvést.

S tím zřejmě souvisí otázka, o jaký titul vedení divadla už dlouhodobě usiluje a zatím se mu jeji nedaří získat?

Domnívám se, že v současné době neexistuje titul, který bychom dříve nebo později nemohli na

S Petrem Gazdíkem
při tiskové konferenci na Tenerife

našich jevištních uvést. To, že zrovna teď neodpovídám na otázku, o které inscenaci právě jednáme, souvisí především právě s autorskými právy, která nám o tom až do podpisu konkrétní smlouvy zabraňují veřejně hovořit.

Jak důležitá je pro chod scén obměna herců či nástup mladých talentů?

Opakovaně konstatuju, že umělecká úroveň našeho divadla je přímo související s existencí JAMU v našem městě Brně. Každý rok pořádáme dva až tři konkurzy na obsazení našich inscenací, ale jednoznačně neúspěšnějšími adepty jsou absolventi JAMU. 95 % všech uměleckých zaměstnanců našeho divadla jsou bývalí studenti této školy. V tomto roce k nám do angažmá nastoupili Alžbeta Trembecká a Patrik Földeši, kteří se hned a plně zapojili do procesu tvorby.

Městské divadlo už dávno překročilo se svým uměním hranice Brna a úspěšně prezentuje svoji tvorbu i v zahraničí. Kam a s čím se chystá v roce 2019?

Rok 2019 otevřeme hned dvěma významnými zahraničními hostováními. Na začátku ledna odehrajeme čtyři představení muzikálu *Horečka sobotní noci* v německém Ingolstadtu a uprostřed ledna nás čeká pět představení anglické verze muzikálu *Jesus Christ Superstar* na Kanárských ostrovech, konkrétně na Tenerife. Uvnitř roku to

budou různé krátkodobé zájezdy, ale v prosinci 2019 nastartujeme znovu s muzikálem *Kráska a zvíře* evropské turné po čtyřiceti městech Rakouska, Německa a Švýcarska.

První premiérovou inscenací v roce 2019 bude vámi režírovaná Poslední loď. Můžete nám přiblížit inscenaci, tedy její vznik, získání práv, náročnost provedení, případně čím je charakteristický tento muzikál?

Muzikál *Poslední loď* je v mnoha ohledech báječný příběh se senzační hudbou. Inscenace, do které se zamiluje každý na první pohled – poslech. Příběh plný optimismu vyvěrající z téměř neřešitelné situace, doprovázený geniální Stingovou hudbou. Poté, co jsem měl možnost vidět představení na Broadwayi a pak na britském turné, kdy v orchestru hrálo vždy pět až šest muzikantů, jsem Stinga požádal o možnost rozšíření orchestru na třicet hráčů. A on byl z toho nadšený! Konkrétně na mou otázku, zdali by mu to nevadilo, odpověděl: „V žádném případě! Copak na světě existuje nějaký muzikant, který by nechtěl, aby jeho hudbu hrála pořádně velká kapela?“ Myslím, že je na co se těšit.

Děkuji za rozhovor a přeji zlom vaz!

Text: Miroslav Homola,
foto: Tino Kratochvíl

SNĚHURKA DESETELETÁ

Muzikál *Sněhurka a sedm trpaslíků* oslavil letos deset let od svého prvního uvedení. Světová premiéra bláznivé hudební pohádky pro celou rodinu, která byla prvním společným projektem dnes již renomované autorské trojice Slovák – Šotkovský – Štěpán a hudebního skladatele Karla Cóna, proběhla 6. prosince roku 2008. Od té doby ji vidělo 56 083 diváků a my jsme toto výročí v sobotu 8. prosince společně oslavili při 90. repríze.

17. ledna 2019 v 19.00

Zdenek MERTA u klavíru

HOSTEM BUDE JIŘÍ SCHMITZER

Jiří je svérázný týpek, to jste si asi za ta léta všimli. Jako herce ho známe z různých kreací (zdárný syn ve filmu *Marečku, podejte mi pero*, přísný správce pivovaru v *Postřižínách*, politický vězeň v *Bumerangu*), jako písničkář je však přísně integrovaný. Vytvořil svůj vlastní styl, možná o tom ani nevěděl. Některé jeho písně jsou opravdu znamenité.

On je rocker, o tom žádná. Zároveň je však příliš silnou individualitou, nemyslím, že by byl optimálním partákem do kapely na zájezdy. Třeba byl dříve družnější – když hrál na basu s bigbitem, to jsme se ještě neznali. Zato jsme se dobře poznali o něco později – on na DAMU a já na konzervatoři jsme byli součástí jednoho společenství a zažili věci, které se nedají zapomenout. Z těch příběhů by se, jak se říká, dal napsat román a já ho taky napíšu.

Tehdy jsem trochu podcenil jeho hereckou budoucnost, obzvláště pro jeho nechuť učit se text a posléze ho říct dvakrát (nebo taky padesátkrát) za sebou stejně. Důležitou součástí herectví je fixace a opakování a Jirka měl tendenci všechno dělat pokaždé jinak. Nějak se s tím však srovnal

a dnes je jedním z našich nejvýraznějších filmových herců.

Ale ty písničky, to mě bralo vždycky. Hrával na mejdanech a my, kteří jsme mnohé znali slovo od slova, jsme je vyřvávali s ním. Byly – tedy jsou – chytlavé, ale mají ponor, podobně jako silné songy naší písničkářské extratřídy. Tehdy jsem o tom vůbec nepřemýšlel, jen se mi to prostě zdálo dobré. Několikrát jsem jej přivedl do hájemství socialistického šoubyznysu, bylo to z obou stran trochu rozpačité, ale někdy i velmi zábavné (například jsme společně vystoupili na Děčínské kotvě i Bratislavské lyže), avšak šlo jen o drobné provokace bez větších ambic.

Pak začal hrát sám, pro své obecnostvo, které si ho rychle našlo. Jeho stylizace do drsného nezávislého chlápka je vcelku pochopitelná, nakonec on takový z velké části je. Nápady a úhly pohledu na svět však s jeho image podle mě příliš nesouvisí. Jiří je drsný chlapík, ale taky přesvědčivý lyrik nebo srdcervoucí komik, vše v jednotném autorském balení.

Je jedním z neoriginálnějších lidí, co znám, a že jsem jich potkal hodně.

Text: Zdenek Merta

Alan NOVOTNÝ

JE NUTNÉ DODRŽOVAT VTIPNÝ REŽIM

Setkat se s Alanem Novotným v předvánočním čase se ukázalo být prakticky nemožné. Uprostřed příprav slavnostního večera vyhlášení divácké ankety Křídla jsme nakonec našli malou skulinku, kterou nám však zhatila nenadálá ledovka a zájezd. Takže jsem přišla o jeho přítomnost a dodnes mě to mrzí. S Alanem je totiž každé setkání vyplněno spoustou moudré legrace a nečekaných point. Náš rozhovor tedy probíhal korespondenčně a i ten stál za to!

Alane, ty jsi v angažmá již sedmnáctý rok. Diváci tě mohli vidět v mnoha inscenacích. Hraješ role komediální i vážné, ale těch komických je přece jen trochu víc. Jaký jsi ale v civilu?

Mnoho lidí má pocit, že život s komikem musí být jedna velká komedie. Je zajímavé, jak ten čas letí. Bylo mi opravdu 17 let, když jsem začal pracovat v divadle ve slavné *West Side Story*. Takže jsem do toho vlastně skočil rovnýma nohama... nebo spíše tedy batmánem, abych se držel taneční terminologie. ☺ To jsem nohu ještě zvedl vysoko. Jaký jsem v civilu, asi musí posoudit jiní. Hlavně moje rodina, přátelé a kamarádi nebo třeba paní prodavačka z naší pekárny. Ale je pravda, že si občas práci tahám domů. Do postav se herec musí tak nějak vžít, naplnit je a potom elegantně ocesat. Já tedy občas figuru ztratím a dost dlouho se s ní honím po scénáři, než se najdeme. Mám ale rád komedie, které mě rozpláčou, a dramata, která mě rozesmějí. Takže ano, občas to doma komedie je. A myslím si, že by se měl neustále dodržovat vtípný režim! I když je pravdou, že jsem typ, co se rozbere i u konce vysílání nebo ho roznězní reklama na prací prášek.

Často býváš využíván pro externí akce divadla jako moderátor. Jsi známý svým vtípem a pohotovostí. Evidentně ti není cizí improvizace, což je jedna z nejtěžších hereckých disciplín. Jak to s ní máš?

Co se týče improvizace, myslím si, že je to hodně individuální. Když se podívám kolem sebe na mistry improvizace, tak člověk pozná, že se má stále co učit. Já jsem svým způsobem líný člověk, čemuž odporuje fakt, že mám občas opravdu hodně práce. Ale vždycky si vzpomenu na slova mého učitele Erika Parduse, který říkal: „Neříkej, že nemůžeš, když nechceš! Protože přijdou horší dny, kdy budeš chtít, ale nebudeš moct.“ Jeho moudrou radou se tedy řídím.

Rozhovor sice vychází v lednovém čísle Dokořanu, ale právě nyní jsme v přípravné fázi na slavnostní večer předávání cen divácké ankety Křídla. To je vždy takový malý divadelní svátek, kdy je na jevišti mnohé dovoleno. A letošním autorem a režisérem celého večera jsi ty. Co mi můžeš o Křídlech říct?

Tak vy už samozřejmě znáte výsledky a dopředu všem výhercům blahopřeji! Já v tuto chvíli ještě výsledky neznám. Ale příprava celého slavnostního večera je vždycky velký adrenalin. Hodně věcí se dělá za pochodu a do poslední chvíle se může stát cokoliv! Každopádně je to vždy velká výzva. Pravdou je, že jsem spolupracoval na scénářích k předešlým ročníkům. Diváci si jistě vzpomenu na sportovní *Křídla*, na předávání cen v budoucnosti či na hasičský bál. Ty všechny zčásti vzešly i z mé hlavy. Doufám, že letos, kdy se na jevišti vařilo a probíhala soutěž á la Master Chef, to všechny přítomné bavilo a chutnalo jim.

Vzhledem k tvému mnohaletému působení v MdB jsi prošel mnoha rolemi. Kterou jsi měl nejraději? A kterou moc ne?

To se dá takto těžko říct. Ke každé roli si musím najít vztah a i ta sebemenší může být krásná a pro děj celé hry někdy velmi důležitá. Proto se snažím užívat si každou roli, kterou dostanu. Ať je to v divadle, filmu, rozhlasu či kdekoliv jinde. Samozřejmě důležité také je rozumět si s režisérem a správně jej chápat. Jeden můj kamarád, mimochodem režisér, říkal, že každý herec by měl být nejdivv režisérem. Aby věděl, co po něm ten režisér chce... ☺

A řekneš mi konečně tvé oblíbené role?

Když jinak nedáš... Z těch starších rád vzpomínám například na *Novomanželské apartmá*, na legendární *Vlasy*, na Buču v muzikálu *Cikáni jdou do nebe*. Měl jsem hodně rád úspěšnou komedii *Poprask na laguně*, vysloveně jsem si užíval roli Líbeznického v *Mrtvých duších* nebo Freda v *Johnnym Blue*, stejně jako Ernsta Ludwiga v muzikálu *Cabaret* nebo Horáce v muzikálu *Limonádový Joe*... Stále mě ještě baví Charlie v nesmrtelné komedii *Charleyova teta*, ale tak bych mohl pokračovat ještě hodně dlouho! Na celý výčet by tohle číslo Dokořanu nestačilo. ☺

Vím, že mnoho let působíš v projektu Lukáše Hejlíka LiStOVÁní. Je to změna oproti divadlu? Jsou na těchto večerech jiní lidé?

S Ondřejem Studénkou v dramatu *O myších a lidech*, režie: Petr Gazdík

Divák je pořád divák. Zaujmut pětileté dítě je stejně těžké, jako zaujmout osmdesátiletou babičku. LiStOVÁní je samozřejmě dobrá alternativa k divadlu. Stejně jako moderování nebo natáčení. Musím říct, že díky tomu mám docela velký přehled o současných novinkách na poli literárním a mezi spisovateli také spoustu kamarádů. Musím vám říct ale jednu hezkou historku, která se mi s LiStOVÁním stala. Když jsme hráli pro vojenskou školu v Moravské Třebové, stal jsem se svědkem situace, kdy přišla paní knihovnice k veliteli a říkala mu, že jim ještě chybí Čapek, Škvorecký, Havel a Mácha. Načež velitel zareagoval přesně podle vojenské logiky a bez přemýšlení okamžitě vystřelil: „Mně nechybí! To není moje rota!!!“

V současné době se připravuješ na premiéru Klapzubovy jedenáctky. Účinkuješ ve slavném představení Bíls jako výrazná postavička Kolářek. Je zřejmé, že si asi rozumíš s triem ŠŠŠ (Štěpán, Šotkovský, Slovák). Píšou některé postavy přímo tobě na tělo? Čím je ti jejich humor blízký?

Jsem hlavně rád, že kluci píší. Protože z vlastní zkušenosti vím, že to není vůbec jednoduché! Víte, jak stresující je situace, když máte před sebou čistý list papíru nebo vám bílý monitor rozsvítí celou místnost a vy najednou máte dát něco dohromady? Mám pocit, že oni nepíšou role jen na tělo, někdy je to přímo za tělo. To je samozřej-

mě nadsázka. ☺ Každopádně mě jejich styl a humor baví a možná nejlepší na tom je, že každá jejich hra se na zkouškách i představeních dále vyvíjí a vlastně divák nikdy nevidí úplně stejnou inscenaci. To víte, žijící autoři. ☺

Vánoce jsou už za námi, ale my se nyní na ně teprve připravujeme. Jak je trávíš?

Letošní Vánoce budu trávit v divadle a natáčením seriálu *Lajna 2*. Každopádně Štědrý den si užívám doma s rodinou, protože Vánoce pro děti a s dětmi, to je to nejlepší, co může být! Ty moje na Ježíška sice už nevěří, ale na tatínka doma stále ještě ano. Proto si s nimi užívám každou chvíli a přeji si jen, abychom byli zdraví. Víš, lidi dnes obětují zdraví, aby vydělali peníze. Potom obětují peníze, aby znovu získali zdraví. Nervují se minulostí a budoucností, a tím pádem si neužívají přítomnost! Někdy žijí tak, jakoby neměli nikdy zemřít a potom zemřou bez toho, aby předtím žili a užívali si to. Promiň, to jsem se nechal unést. ☺ Přeji všem našim divákům co nejzajímavější rok 2019, častou návštěvu našeho krásného divadla a hlavně, ať si všichni užívají přítomnost do sytosti!!!

Nezbývá než se připojit k tak nádherným přáním! A díky za korespondenční rozhovor.

Text: Helena Brzobohatá,
foto: Tino Kratochvíl

Dermiéra

foto: Jof Kratochvíl

**John
Steinbeck**

O MYŠÍCH A LIDECH

režie Petr Gazdík

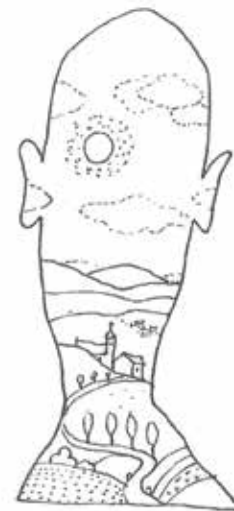
26. ledna 2019

Nenechte si ujít poslední možnost vidět toto výjimečné představení, které již navštívilo 12 934 diváků během čtyř desítek repríz a Jakub Uličník získal za roli Lenniego cenu Křídla.

DERNIÉRA PŘEDSTAV SI...

Většina divadelních her má své dva milníky – premiéru a derniéru. Stane se, že tu a tam nějaké to Představ(ení) jen tak vyšumí a zmizí. Naštěstí muzikál *Představ si...* svou derniéru měl.

Upřímně slovo „demiéra“ nemám moc rád. Vyvolává to takové zvláštní neblaho, deprese, slzy, potoky slz, moře slz a konec. Vždyť jde jen o to se s Představ(ením) rozloučit. A Představ(te) si..., že s tímto kusem jsme se rozloučili náramně.

Když jsme ho zkoušeli, premiérovali, hráli, obušovali a znovu hráli, naším útočištěm byla naše společenská místnost. Tu si můžete Představ(it) jako veliký obývák se spoustou židlí, gaučem, televizí a malou kuchyňkou. Muzikál *Představ si...* byl totiž jiný. Byl intimnější, přátelštější, všichni jsme se měli ještě o trochu víc rádi (dokonce i Ondru Studénku a Igora Ondříčka – ač na jevišti to mezi námi kamarádstvím moc nejiskřilo, v zákulisí jsme je vzali na milost) a pokaždé, když představení skončilo, nechávali jsme si tento náš společný rodinný pocit doznít právě v této místnosti. S vínem a spolu.

A tak, když jsme demiérovali, nemohlo to proběhnout jinak a jinak. Naše famózní Nad'a Patriková (paní inspicientka) nám připravila skvělé chlebičky, někdo pekl pizza šneky, paštíku, jiný vařil, někdo koupil víno, jiný míchal pomazánky, někdo – a tak bych mohl pokračovat a pokračovat. Zkrátka a dobře, všeho bylo dost, až moc (že, Patriku Földeši ☺). Upřímně si pamatují, že

si toho moc nepamatuji (dík, Patriku Földeši ☺). Snad jen permanentně se smějící Barunku Musilovou, neustále se ládujícího Kubu Lišku, dojatou Kristýnu Daňhelovou, rozněžnělou Ivanku Vaňkovou a Aleše Slaninu, který si celé loučení užil v kostýmu – snad, aby se alespoň pořádně vynosil.

Když poslední Představ(ení) končilo, bylo nám vlastně krásně. Tak jinak krásně. Diváci stáli, my brečeli, ale myslím, že to bylo štěstím.

Když má Představ(ení) demiéru, má to tu výhodu, že vše můžete zapomenout a udělat si místočko na nové repliky či nové choreografie. Obávám se ale, že na muzikál *Představ si...* nikdy nikdo z nás nezapomeneme.

P.S.: Jen smíchem a hudbou – tak žít chvíli každou... Toť naším vzkazem – vám, našim úžasným divákům. A kdyby něco – Představte si...

Text: Luboš Goby,
kresba: Jaroslav Milfajt,
foto: Tino Kratochvil

J. P. (Kateřina) a Zdeněk Šlemer (Boris) v tragédii *Alexandra N. Ostrovského Bouře*; režie: Libor Pleva / 1955

Blanche v dramatu *Tennessee Williamse Tramvaj do stanice*; režie: Pravoš Nebeský / 1968

JIŘINA PROKŠOVÁ

„Prožije-li člověk čtyřicet let u jednoho divadla, prožije v něm vlastně celý život.“ Tak prostě a přitom obsažně se druhdy vyznala ze svého vztahu k mateřské scéně Jiřina Prokšová, Brnu věrná herečka, která byla pro někdejší Divadlo bratří Mrštíků (dnešní Městské divadlo Brno) opravdovým požehnáním. Od roku 1949, kdy dokončila herecká studia na brněnské konzervatoři, mu věnovala celou svou profesionální kariéru a na jeho jevišti ztvárnila 178 rolí. K těm nejpamátnějším patřily: Kateřina v *Ostrovského Bouři* (1955), Helena v *Čapkově R. U. R.* (1958), Alžběta v *Schillerově Marii Stuartovně* (1966), Lavínie v *O’Neillově tragédii Smutek sluší Elekře* (1967), Blanche ve *Williamsově Tramvaji do stanice Touha* (1968), „stará dáma“ Klára Zachanasjanová v *Dürrenmattově Návštěvě staré dámy* (1972), Volumnie v *Brechtově přepisu Shakespearova Coriolana* (1979) nebo *Lady Macbeth* v *Shakespearově Macbethovi* (1981). Jak lakonicky, leč výstižně napsal Viktor Kudělka: „Jiřina Prokšová se zasloužila o brněnské divadlo.“ Zemřela před pěti lety – 12. ledna 2014; bylo jí pětáosmdesát.

Životní partneři Jiřina Prokšová a Jiří Tomek v hlavních rolích *Shakespearovy tragédie Macbeth*; režie: Pravoš Nebeský / 1981

Eric Idle, John Du Prez: MONTY PYTHON’S SPAMALOT

„Jsem Artuš, král všech Britů!“ rozléhá se po všech koutech rozděleného království. Na západě Anglosasové, na východě Francouzi. Nad tím nic než Keltové a sem tam nějaký ten Skot. V Gwynned, Powys a Dyfed – mor. V království Wessex, Sussex a Essex a Kent – mor. V Mercii a v obou Angliích – mor s padesátiprocentní pravděpodobností úplavice a hladomoru, který postupuje ze severovýchodu rychlostí dvanáct mil za hodinu. Legendy vypráví o mimořádném vůdci, který povstal z chaosu, aby sjednotil ztrápené království, píše se rok 932 n. l. . . Ze začátku by se mohlo zdát, že jde o seriózní historický příběh z dob temné anglické minulosti. To by se této látce ovšem nesměla chytit šestice herců a scenáristů – komiků, kteří jsou známí pod značkou Monty Python a kteří spáchali v roce 1969 revoluci v britské televizní zábavě svým pořadem *Monty Pythonův Létající cirkus*. Půlhodinové skečovitě dříly bourající jakékoliv konvence, plné anarchistického humoru, politických i náboženských narážek, slovního humoru i scének bez pointy ohromily Británii a posléze i celý svět. Po čtyřech sezónách seriálu se „Pythoni“ rozhodli, že natočí skutečný celovečerní film *Monty Python a Svátý grál*, ze kterého o třicet let později vznikl i muzikál – *Monty Python’s Spamalot*. Muzikálová komedie s nekompromisním humorem potěší nejen příznivce pythonské zábavy a získá si vás svým drsným humorem, skvělými melodiemi a téměř až pohádkovou výpravou.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Petr Štěpán nebo Lukáš Vlček, Hana Holířová nebo Andrea Zelová, Jan Brožek nebo Ondřej Halánek, Daniel Rymeš nebo Marco Salvadori, Ondřej Studénka nebo Dušan Vítázek, Lukáš Janota nebo Aleš Slanina a další.

Karel Cón, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán: OSMYČKY

Kdo by neznal pojem „osudové osmičky českých dějin“? Osvědčený autorský tým libretistů Stanislava Slováka, Jana Šotkovského a Petra Štěpána s hudebním skladatelem Karlem Cónem se v jubilejním roce 2018 – po několika svých kusech inspirovaných historickými událostmi – rozhodl posvítit na českou historii jako celek. Od vstupu Čechů na Říp (který se jistě musel odehrát v nějakém „os-

mičkovém“ roce) až po nejsoučasnější současnost putujeme s komediantskou skupinou napříč českými dějinami. *Osmičky* jsou kabaretně laděná, rozmarná féerie s písněmi, která nasvědčuje české dějiny z nečekaného, hořkého i humorného pohledu. Tématem inscenace ovšem nejsou pouze léta jako 1108, 1278, 1348, 1648, 1848, 1918, 1948, 1968, 1968, ale i ty „osmičkové“ roky, v kterých se zdánlivě nestalo nic důležitého (věděli jste, že roku 1888 byl založen Klub českých turistů?). Našimi průvodci historií malého národa budou dva stálí soupeřící českého národního osudu, „blaničtí rytíři naruby“, pánové Udařavá a Zatykal, kteří – jak se postupně ukáže – stáli v pozadí většiny významných událostí v historii českého národa a neváhají svou pravdu hájit i před božím soudem.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Michal Isteník, Petr Štěpán, Radka Coufalová, Dušan Vítázek, Jakub Uličník, Ladislav Kolář, Jiří Ressler, Ondřej Halánek a další.

VIVA „LALALA“ REPUBLIKA

Na přání diváků znovu uvádíme slavnostní koncert *VIVA „LALALA“ REPUBLIKA!*

V říjnu 2018 jsme oslavili stouleté výročí naší republiky slavnostním večerem na Hudební scéně, během něhož zazněly hity, které znali naše babičky a dědečkové, maminky a tatínci, i ty, které nám připomněly naši vlastní minulost. Konec první světové války, písničky Karla Hašlera, založení trampské osady *Ztracená naděje* a rozmach trampingu, Osvozené divadlo, písničky z filmů 1. republiky, budování socialismu, divadlo Semafor, Olympic, rok 1968, období anticharty, současnost – tyto mezníky v historii naší republiky se staly zdrojem pro výběr písniček, které naši zemi posledních sto let provázely a které tak dobře známe. Jak ale bude znít *Škoda lásky*, *Pramínek vlasů* či *Lady Carneval* z úst sólistů MdB ve zcela nových aranžích a s obrovským orchestrem? Přece famózně!

Tento jedinečný koncert se stal událostí stouletých oslav a my bychom pro vás, naše diváky, onu slavnostní atmosféru rádi zopakovali. Vždyť sto let bude mít Česká republika až do října 2019 a hudby není nikdy dost, tak proč tohle krásné výročí neoslavit znovu v lednu?

Režie: Igor Ondříček

Účinkují: Vojtěch Blahuta, Eliška Skálová, Petr Štěpán, Jiří Mach, Aleš Slanina, Daniel Rymeš, Radka Coufalová, Katarína Mikulová, Lukáš Vlček, Lukáš Janota, Kateřina Marie Fialová, Lucie Bergerová a další.

PROGRAM LEDEN

PROGRAM ÚNOR

ČINOHERNÍ SCÉNA	
2.1. st 19.00	Osmyčky
3.1. čt 19.00	Lakomec
4.1. pá 19.00	Lakomec
5.1. so 19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)
6.1. ne 14.00	Sugar! (Někdo to rád horké)
6.1. ne 19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)
7.1. po 19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)
8.1. út 19.00	RENT C2
	
9.1. st 19.00	RENT A3
10.1. čt 19.00	RENT C4
11.1. pá 19.00	RENT C5
12.1. so 19.00	RENT AB6
13.1. ne 18.00	Vrabčák a anděl
17.1. čt 19.00	Zdenek Merta u klavíru
23.1. st 18.00	Dotkní se vesmíru a pokračuj P18
24.1. čt 18.00	O myších a lidech
26.1. so 19.00	O myších a lidech
28.1. po 18.00	Dotkní se vesmíru a pokračuj PPP
29.1. út 19.00	Osmyčky A2
30.1. st 19.00	Osmyčky
31.1. čt 19.00	Lakomec

HUDEBNÍ SCÉNA	
2.1. st 19.00	Monty Python's Spamalot
6.1. ne 17.00	Tříkrálový koncert 2019
9.1. st 19.00	Bitls
10.1. čt 18.00	Bitls
11.1. pá 19.00	Bitls
12.1. so 14.00	Bitls
13.1. ne 15.00	VIVA "LALALA" REPUBLIKA
13.1. ne 18.00	VIVA "LALALA" REPUBLIKA
15.1. út 19.00	Klapzubova jedenáctka A2/AB2
16.1. st 18.00	Klapzubova jedenáctka SP
17.1. čt 19.00	Klapzubova jedenáctka A4/AB4
18.1. pá 19.00	Klapzubova jedenáctka A5/AB5
19.1. so 19.00	Klapzubova jedenáctka A6
20.1. ne 19.00	Klapzubova jedenáctka E7
21.1. po 19.00	Klapzubova jedenáctka A1/AB1
22.1. út 19.00	Klapzubova jedenáctka C2/E2
24.1. čt 18.00	BIG
25.1. pá 18.00	BIG
26.1. so 14.00	BIG
27.1. ne 19.00	Horečka sobotní noci A2019/M2019
28.1. po 19.00	Horečka sobotní noci R2019/X2019
29.1. út 19.00	Horečka sobotní noci Z2019/T2019
30.1. st 19.00	Horečka sobotní noci V2019
	

ČINOHERNÍ SCÉNA	
1.2. pá 19.00	Lakomec
2.2. so 19.00	Splašené nůžky
3.2. ne 19.00	RENT D
4.2. po 19.00	RENT A1
5.2. út 19.00	RENT E2
6.2. st 18.00	Čarodějky ze Salemu PP1
7.2. čt 18.00	Čarodějky ze Salemu PP2
8.2. pá 19.00	Klapzubova jedenáctka <i>žadáno</i>
9.2. so 19.00	Klapzubova jedenáctka AB6
10.2. ne 18.00	Brouk v hlavě
12.2. út 18.00	Osmyčky
13.2. st 19.00	Osmyčky
14.2. čt 18.00	Osmyčky
15.2. pá 19.00	Splašené nůžky
16.2. so 19.00	Splašené nůžky
	
17.2. ne 18.00	Osmyčky
22.2. pá 14.00	Anna Karenina
22.2. pá 19.00	Anna Karenina A5
23.2. so 19.00	Anna Karenina P
24.2. ne 19.00	Anna Karenina
25.2. po 19.00	Charleyova teta
26.2. út 18.00	Charleyova teta
27.2. st 18.00	Anna Karenina SP
28.2. čt 19.00	Anna Karenina C4

HUDEBNÍ SCÉNA	
1.2. pá 18.00	Sněhurka a sedm trpaslíků
2.2. so 14.00	Sněhurka a sedm trpaslíků
2.2. so 18.00	Sněhurka a sedm trpaslíků
3.2. ne 14.00	Sněhurka a sedm trpaslíků
	
15.2. pá 14.00	Poslední loď
15.2. pá 19.00	Poslední loď C5/E5
16.2. so 19.00	Poslední loď P
17.2. ne 19.00	Poslední loď
18.2. po 19.00	Poslední loď A1/AB1
19.2. út 19.00	Poslední loď A2/AB2
20.2. st 19.00	Poslední loď A3/AB3
21.2. čt 19.00	Poslední loď A4/AB4
22.2. pá 19.00	Poslední loď
23.2. so 19.00	Poslední loď A6/AB6
24.2. ne 14.00	Poslední loď
24.2. ne 19.00	Poslední loď D/E7
25.2. po 19.00	Poslední loď
26.2. út 19.00	Poslední loď C2/E2
27.2. st 19.00	Poslední loď
28.2. čt 18.00	Poslední loď

Jonathan Larson:

RENT

Muzikál *RENT* měl premiéru v roce 1996 na Broadwayi a zaznamenal fenomenální úspěch. Vedle několika Cen Tony získal i jako jedno z mála děl hudebního divadla prestižní Pulitzerovu cenu. Patří mezi jeden z nejdéle reprízovaných titulů, byl několikrát uveden napříč celým světem a v roce 2005 se dočkal i filmového zpracování. Dílo, které vypráví o tom, že i přes obrovskou sílu a odhodlání jsme pořád jenom smrtelní lidé, získalo punc kultovnosti i díky tomu, že jeho autor Jonathan Larson zemřel krátce před dlouho očekávanou premiérou a nikdy se tak nedočkal zaslouženého ocenění své dlouholeté práce.

Dojímavý, syrový a mnohdy i surový příběh se odehrává v 90. letech minulého století v East Village, v alternativní čtvrti newyorského Manhattanu v době vrcholící epidemie AIDS, ve společnosti lidí stojících většinou ne vlastní vinou na okraji společnosti. Bohémové, začínající umělci, prostitutky, homosexuálové, bezdomovci a narkomani se navzdory nepřízní osudu pokoušejí protlouci životem a i přes všechny prekážky, které jim osud staví do cesty, v sobě nacházejí záviděníhodnou sílu a touhu k životu. Muzikál, ač vypráví o neveselých událostech ze života specifické společenské vrstvy, nabízí strhující pohled na lidský úděl, v němž je nakonec i přes všechny obtíže nejdůležitější láska, touha a víra v budoucnost.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Daniel Rymeš, Kristian Pekar, Andrea Zelová nebo Alžbeta Trembecká, Igor Ondříček nebo Dušan Vitázek, Aleš Slanina, Barbora Goldmannová nebo Dagmar Křížová, Kristýna Daňhelová nebo Hana Holíšová a další.

Eduard Bass, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán, Jiří Levíček:
KLAPZUBOVA JEDENÁCTKA

„Byl jednou jeden chudý chalupník, jmenoval se Klapzuba, a ten měl jedenáct synů. Ve své chudobě nevěděl, co s nimi, a tak z nich udělal fotbalové mužstvo.“ Těmito slovy otevřel Eduard Bass roku 1922 své vyprávění o jednom nebyvale úspěšném rodinném týmu, které se od té doby dočkalo mnoha vydání, verzí divadelních i filmových a stalo se nespornou českou literární klasikou. Bass ve svém příběhu o týmu, který vítězí nejen svou umnou fotbalovou hrou, ale především soudržností, kamarádstvím a smyslem pro fair-play, napsal vlastně moderní pohádku o statečných chlapečích z malé vesnice, kteří se nezaleknou nástrah velkého světa. Při vši laskavé i potutelné nadsázce zároveň vystavěl pomník nehynoucí české lásce ke hře zvané fotbal. A stejně jako chlapečci Klapzubovi se z Dolních Bukviček stali obdivovanými mistry světa, tak si téměř sto let stará útlá knížka získává

další a další generace čtenářů. Pro autorské trio Slovák–Šotkovský–Štěpán je tato látka přitažlivou výzvou k vytvoření svižné hudební komedie pro nejširší publikum, rodinné zábavy vrcholné úrovně podobné jako se to stalo v případě jejich inscenace *Bílá*. Příběh z doby, kdy se kopaná ještě nehrávala kvůli závatným honorářům, ale především pro radost ze hry samotné, vám naše divadlo přináší v rytmu swingu a pod režijní taktovkou (či píšťalkou) Stanislava Slováka (který je ostatně sám úspěšným fotbalovým trenérem).

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Zdeněk Junák, Viktor Skála, Alena Antalová, Kristian Pekar, Ondřej Studénka, Jonáš Florián, Jakub Przebinda, Marco Salvadori, Jakub Uličník, Michal Matěj a další.

Sting, John Logan, Brian Yorkey:
POSLEDNÍ LOĎ

Autorem hudby a písňových textů tohoto výrazného počínu na poli hudebního divadla je Gordon Matthew Thomas Sumner, kterého zná celý svět pod uměleckým jménem Sting. Anglický hudebník a příležitostný herec, v sedmdesátých a osmdesátých letech hlavní zpěvák rockové skupiny The Police, se na sólovou dráhu vydal v roce 1985 a od té doby se výrazně zapsal do dějin hudby, v níž se pohybuje napříč všemi žánry.

V roce 2013 napsal svůj první, velmi osobní muzikál inspirovaný vlastními zážitky z dětství v anglickém námořním městě Wallsend, které je proslavené svými loděnicemi. Zdejší život se vždy točil kolem loděnice, v níž těžce pracující muži stavěli s ohromnou hrdosťou velkolepé lodě. Muzikál *Poslední loď* ukazuje kolektivní sílu zdejší komunity, která čelí zániku lodního průmyslu, jenž zde měl velmi dlouhou a výraznou historii a formoval zdejší společnost. Zároveň vypráví romantický příběh Gideona Fletchera, který sní o jiné budoucnosti a touží cestovat po světě, a tak opustí svůj dosavadní život i lásku. Když se ale po čtrnácti letech vrátí, najde loděnice v hluboké krizi a svou životní lásku po boku někoho jiného a uvědomuje si, že přišel o víc, než si kdy dovedl představit. Muzikál obsahuje přes dvacet hudebních čísel, zahrnuje povětšinou původní Stingovy písně, ale i dříve napsané skladby jako *Island of Souls* a *All This Time* z jeho alba *The Soul Cages* z roku 1991.

Muzikál *Poslední loď* získal v roce 2015 dvě nominace na Cenu Tony a my jej uvádíme v české premiéře.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Kristian Pekar nebo Dušan Vitázek, Lucie Bergerová nebo Radka Coufalová, Zdeněk Junák nebo Ladislav Kolář, Zdena Herfortová nebo Jana Musilová, Viktor Skála nebo Petr Štěpán, Alena Antalová nebo Erika Kubálková, Lukáš Janota nebo Aleš Slanina a další.

Ivana VAŇKOVÁ

NAŠE PRÁCE JE NAŠÍM ŽIVOTEM

Ivana Vaňková patří mezi výrazné osobnosti našeho divadla. Kromě toho, že je to výborná herečka, je to zároveň i starostlivá a milující maminka a žena, milovnice knížek, opatrovatelka několika pejsků a kočiček a neuvěřitelně milá, vstřícná a srdečná osoba, se kterou je radost trávit čas. Proto jsme se sešly na oběd, abychom si popovídaly (nejen) o divadle a o tom, jak se těší na velkou roli, která ji brzy čeká.

Ivanko, před časem jsi získala cenu Františka Filipovského za dabing. Jaké jsou vlastně tvé zkušenosti s dabingem?

Začala jsem dabovat na konzervatoři v Košicích. Studenty si zvali na různé pohádky a menší rolíčky například v seriálech a filmech. Po nocích jsme pak dabovali slovenské pohádky v BTV, když jsem přišla na JAMU. Tehdy pro tuto práci využívali všechny slovenské studenty muzikálu. Potom jsem v G studiu občas nadabovala i něco česky, ale úplně maličko, dalo by se to spočítat na prstech jedné ruky, pak asi deset let vůbec nic a teď najednou...

Upřesněme, že jsi cenu získala za nadabování původního filmu Mary Poppins v hlavní roli s Julií Andrewsovou. Jak ses k té práci dostala, když jsi sama právě řekla, že nemáš s dabingem velké zkušenosti?

Zavolala mi produkce dabingového studia Virtual, že mi nabízejí tuto roli a já jsem z toho rozhovoru nějak mylně pochopila, že mě režisérka Eva Spoustová viděla hrát Mary Poppins v našem divadle. Až později jsem se dozvěděla, že mě obsadila na doporučení.

Jak se ti s paní režisérkou spolupracovalo?

Bylo to veselá práce, Eva je velmi energická a vždy dobře naladěná. Původně bylo dabování naplánováno na pět dní, ale stihli jsme to za tři, protože paní režisérka je oproti mně velmi rychlá, s ničím se moc nemaže. Má hned jasno, jestli je to dobré, nebo ne, byla nadšená ze všeho. Až jsem pochybovala, jestli ta rychlost nebude na úkor kvality. Ačkoli jsem mnohdy nebyla úplně spokojená, ona byla tak euforická, že se nedalo oponovat. Tolik různých emocí za režijním pultem, to jí může závidět leckterý herec.

Důkazem toho, že se to povedlo, může být právě ona cena. Jaký je vlastně tvůj vztah k podobným oceněním? A věnovala by ses ráda po této zkušenosti dabingu více?

Ten film nakonec získal asi šest cen, takže zřejmě se to opravdu povedlo a já mám radost. Kdo by neměl radost, když ho někdo pochválí. ☺ A nabídkám z dabingu se bránit nebudu, docela mě to baví.

Vraťme se tedy ještě na chvíli k fenoménu Mary Poppins. V čem myslíš, že tkví její úspěch a obliba?

Co já vím... Kromě toho, že je to fakt povedené dílko (povedlo se autorům a troufám si říct, že i nám), možná je Mary opravdu čarovná kouzelnice. A že stačí chtít... Ke mně Mary přišla později. Když se v našem divadle uváděla poprvé, byla jsem na mateřské a ani jsem si tehdy nemyslela, že bych to mohla zazpívat, necítila jsem se na to. A najednou, po osmi letech, si mě Mary našla díky shodě náhod a hlavně díky tomu, že dvě ze tří našich Mary otěhotněly. Takže jsou za tím vším asi nějaké čary a ještě nás třeba překvapí...

Nyní tě ovšem čeká práce zcela odlišná. Budeš hrát titulní roli v nové inscenaci Anna Karenina. Jaký je tvůj vztah k této klasice?

Nejnadšenější je moje maminka. Když se dozvěděla, že budu hrát Annu Kareninu, hned si chtěla přečíst ještě rozpracovaný scénář a zajímalo ji, jak bude román zdramatizovaný. Ona tu knihu miluje, je Ukrajinka a miluje ruskou literaturu. Sleduje každý nový film, který podle knihy vznikne. Sama jsem Annu Kareninu četla v pubertě a znovu před pár lety, když jsem ji právě od maminky dostala k narozeninám. Samozřejmě, že se i já velmi těším, ale zároveň musím přiznat, že když jsem ji četla pouze jako nestranný pozorovatel, líbila se mi víc. Když si teď představím, že bych ji měla hrát, tak nevím, ale já na začátku zkoušení nevím nikdy nic. Jen si na Karenině teď víc všímám povahových rysů, které jsou mi na ni vlastně nesympatické.

Jaká je podle tebe Anna?

Asi jí muselo přeskočit... Chci říct, že od té doby, co mám Josífka, si nedovedu představit, že bych se zachovala jako ona. Ale chápu, že je to možná skrytá touha mnoha žen, prožít takovou vášnivou lásku mimo manželství, zažít něco tak vzrušujícího. Takže myslím, že to bude pro divačky lákavé... Možná to holky v sobě mají, prostě se touží úplně pobláznit. Sama ovšem nedokážu pochopit, že žena vymění lásku k dítěti za lásku k jinému muži. Naštěstí jsem nikdy před takovou volbou nestála a věřím, že ani nikdy nebudu. Já

bych svoji rodinu nevyměnila. Když matka opustí své dítě, které miluje nade všechno, tomu teda nerozumím, a uvidíme, jak to budeme obhájovat v naší inscenaci. Ale Tolstoj prý napsal Annu podle skutečné ženy, která mu zlomila srdce, takže se to nejspíš stávalo, stává a stávat bude.

A není přesně tohle důvod, proč mnoho dívek touží být herečkou? Moci se „beztrestně“ pobláznit? Je to i tvůj případ?

Já se netoužím ani tak pobláznit jako vypovědět nebo vykřičet některé pocity. Nejsem bohužel ten typ „co na srdci, to na jazyku“, většinou si svoje dojmy nechávám pro sebe. Jsem introvertní, až stydlivá. A na jevišti, v roli někoho jiného, můžu vše. **Těšíš se tedy na zkoušení?**

Těším. Petr je sice přísný režisér, zejména ke členům své rodiny, ale to je dobře. Velmi se těším na práci s kolegy, protože s Mejjim (*Jan Mazák – pozn. redakce*), s tím je fakt legrace. Když jsem se ho zeptala, jestli se těší, řekl: „Já nevím, já mám rýmu.“ Ale hned druhý den mě ujišťoval, že se fakt těší, že ta jeho role je nejlepší. S tím souhlasím. No a s Jirkou Machem... Snad se ti, Radko, do něj nepoblázním. ☺

Sama jsi narazila na to, že budeš hrát v režii svého muže Petra Gazdíka. Považuješ takovou spolupráci s blízkým člověkem za výhodu?

Myslím, že pokud ho budu poslouchat pozorně a porozumím si navzájem, tak by to mohlo klapnout. Ale tak je to vlastně u všech režisérů. Výhodou ovšem je, že když něco nebudu chápat, můžeme se o tom bavit i doma.

Vztah režiséra a herečky není nic neobvyklého. Jak to funguje vám? A pomůžeme teď situaci, kdy pracujete na společné věci.

Ačkoli někteří kolegové říkají, že oddělují práci od soukromého života, někteří i striktně, my ne, my nejsme v ničem striktní. Naše práce je naším životem. Jedno bez druhého neexistuje. Bavíme se o divadle pořád, kdykoli máme chuť se o něm bavit.

Spolupracovala jsi se všemi režiséry našeho divadla. Máš tedy srovnání. Co ty jako herečka máš ráda? Co od režiséra očekáváš?

Že mi řekne, jak to mám hrát. ☺ Myslím, že jsem docela disciplinovaná, na zkouškách nezlobím ☺, a tak dokážu vyjít s každým režisérem. Řekla bych, že Petr se tu moji přílišnou disciplínou snaží spíš rozbít, nutí mě se odvázat a být – jak on říká – on-line. Mám pocit, že jsem to dřív i uměla, ale v poslední době s každou novou rolí cítím větší zodpovědnost, a to mě svazuje.

Je pro tebe tedy opravdu složitější pracovat s Petrem?

Zkoušeli jsme spolu i tituly, třeba *Mary Poppins*, kdy bylo zkoušení procházka růžovou zahradou, což zapříčinilo možná to její kouzlo, o kterém jsme mluvili. I *Děsný pátek* byl moc fajn. A pak byly inscenace, kde jsem byla míň šikovná, a to nám pak dalo oběma víc práce. Vlastně když to teď probírám, jen v jednom případě to pro mě byla opravdu dřina, a to byl *Malý rodinný podnik*. **Točíme se trochu kolem tématu, které občas někoho napadne a bohužel se i objevilo v několika reakcích například na muzikál BIG. Někteří lidé říkají, že Petr nekriticky obsazuje členy své rodiny. Co bys na takové reakce vzkázala?**

Naše děti od začátku procházely všemi konkurzy a už u *Pískání po větru* vyšly z konkurzu jako velmi dobří adepti na role, které měly hrát. Při

každém dalším muzikálu se konkurzy na dětské role znovu pořádaly a opět se ukázalo, že času na zkoušení je tak málo, že je třeba pracovat s někým, kdo kromě (snad)talentu (u dětí se to často dá zaměnit za roztomilost) už má i nějaké zkušenosti. Bylo by velmi náročné a riskantní obsadit velké dětské role za každou cenu kýmkoli, jen ne vlastními, byť šikovnými dětmi, jenom proto, „aby lidi neřekli“. Navíc každý režisér si své herce vychovává, a pokud to funguje, pracuje s nimi opakovaně. Jako matka musím samozřejmě zcela neobjektivně říct, že mám pocit, že kluci na jevišti patří. A já a Johanka jsme členky souboru, kam nás přijal pan ředitel, který má mimo jiné i poslední slovo při obsazování všech titulů. Hrála jsem velké role i před tím, než jsem začala žít s Petrem. A ještě taková perlička, když Petr v dětství hrál v tehdejší Divadle bratří Mrštíků, taky se říkalo, že to proto, že je jeho maminka slavná herečka.

Jak jako matka vnímáš rozdíl mezi tím, když s Josífkem hraješ a když se na něj jenom díváš? Když jsem pouhým divákem, tak mu to všechno tzv. spolknou, jsem nadšená, někdy i pláču. (To mám po tátovi, ten pláče, jen co vkročím na jeviště.) Když mám pocit, že bych mu mohla v něčem poradit, pokusím se o to, ale on má svůj jasný názor a taky poslouchá hlavně tatínka – režiséra. Často poslechni i mě, potom, co si to důkladně promyslí. Když hrajeme spolu, zpočátku (dnes už ne) jsem ho zbytečně moc sledovala a hodnotila a připomínkovala, ačkoli jiným svým kolegům bych si radit nedovolila. Ale to právě proto, aby lidi neřekli. A lidi si stejně říkají, co chtějí...

V BIGu jsi byla opravdu pouze divákem, jaký byl tvůj zážitek?

Když jsem se šla podívat na zkoušku 14 dní před premiérou, očekávala jsem všechno možné, kluci (Josífek s Petrem) jsou moc kritičtí, ale byla jsem nadšená, potom okouzlená a nakonec dojatá. Moc se mi líbí hudba, všechny děti i dospělí skvěle tančí, kolegyně krásně hrají své role, příběh je milý, dojemný i vtipný. Viděla jsem ho už asi sedmkrát a ještě půjdu.

Před časem jste se přestěhovali z centra Brna. Jaký je život v Babičích?

Krásný, ačkoli je teda trochu časově náročnější, hodně času trávím v autě, často se domů otočím i dvakrát za den. Ráno vezu Josífka do školy, po-

clud nezkouším, vracím se za pejsky, nebo jen tak pobýt doma, hned za domem máme les. Letos jsem si užila na podzim houbaření, těším se na zimu, protože ta bývá opravdová, bílá. Nedávno jsem potkala i divočáka, asi březí bachyni, hnala psy z lesa a já v zatáčce opodál hledala strom, na který bych mohla vylézt. Ale jak se z lesa vyřítila, tak v něm zase zmizela. Žádné drama, ale ani žádná sranda to moc nebyla, tak doufám, že mám na čas vybráno. Baví mě starat se o dům a rodinu a zvířátka, pro mě ideální způsob relaxace, život na vesnici.

Ačkoli se scházíme na začátku adventu, k našim čtenářům se tento text dostane až po svátcích. Jaké bývají vaše Vánoce?

Na začátku plno příprav, ale docela v klidu, žádný shon, pak kostel, po kostele večere. Zatím pokaždé se zničehonic objevil po večeri nádherný stromeček a dárky, zatímco s dětmi vyhlížíme Ježíška venku. Snad bude i letos a doufejme, že nám ho naše nové půlroční třicetkilové roztomile neohrabané štěně nepovalí. Pak bude následovat pár dnů sladkého nicnedělání. A když říkám pár, tak myslím dva, protože letos už 26. 12. hrajeme dvoják *Vrabčáka a anděla*.

Nemůžu se v souvislosti s koncem roku nezeptat, zda si dáváš nějaká novoroční předsevzetí.

Dávám si předsevzetí pokaždé, když se na hracím plánu objeví muzikál *Flashdance*. Slibuju si, že tak, jak trénuju tělo měsíc předtím, tak s tím budu pokračovat celý rok. Na rozdíl od Petra, který už asi tři roky pravidelně cvičí a běhá, já se nedokážu k té pravidelnosti donutit. Ale letos to vyjde! Sylvi, prosím tě, aspoň pět *Flashdanců* ob měsíc. Díky. ☺

Popřála bys našim čtenářům a divákům něco do nového roku?

Bud'te zdraví a šťastní a zůstaňte našimi věrnými diváky.

Jsi velká čtenářka, jakou knihu bys doporučila?

Kolegyně Monika Světnicová mi půjčila tetralogii *Geniální přítelkyně* od Eleny Ferrante, ta se mi moc zalíbila a i seriál na HBO, který podle ní vznikl. Doporučuji.

To s tebou naprosto souhlasím, přidávám se ke tvému doporučení a děkuji za rozhovor.

Text: Klára Latzková,
foto: Tino Kratochvil

Hana VAŠÁKOVÁ

DIVADLO NASÁVÁM POŘÁD

Hana Vašáková už za svou kariéru stihla na jevištích Městského divadla Brno jako host i jako stálý zaměstnanec nastudovat více než dvě desítky inscenací a zastat přitom celou řadu profesních pozic. Povídalý jsme si o vyvíčeném vizuálním oku asistenta choreografa i o tanci naplno s nasazením na sto procent.

Jaká je tvoje taneční a choreografická minulost?

Tančím od šesti let, začínala jsem v základní umělecké škole, pak jsem šla na konzervatoř. Tanec mě provází vlastně celý život. Pár choreografií jsem už vytvořila třeba na maturitní plesy pro gymnázy, na různé firemní akce nebo pro šermíře. Ale pořád se cítím víc jako tanečnice a baví mě být na jevišti a tancovat.

Jsi v Městském divadle Brno členkou baletního souboru, často zastáváš také funkci asistentky choreografa. Koho napadlo tě pro asistenci oslovit?

Poprvé mě jako asistentku oslovil Michal Matěj pro *Ostrov pokladů* a jeho německou verzi.

Můžeš přiblížit, co obnáší taková denní práce asistentky choreografa?

Jako asistentka jsem vlastně pořád s choreografem, ať na zkouškách, nebo mimo ně. S Míšou Matějem se při nastudování muzikálů často scházíme mezi zkouškami a vymýšlíme a připravujeme choreografie na další dny. A protože chodím na korepetice a účinkuju v titulech i jako tanečnice, můžu pak choreografovi poradit a pomoci i v tomto směru. A mimo jiné zaznamenávám formace choreografií a snažím se si vše zapamatovat. **Asistentka choreografa je v tak velkém divadle funkce důležitá, ale pořád je to pozice až za choreografem. Nebo to tak nevnímáš?**

Jako asistent nemáš „tak velkou“ zodpovědnost, jakou má choreograf, neleží všechno na tvých bedrech. Mě pozice asistentky baví. Samozřejmě to může působit, že se za choreografem skrývám. Svou práci se ale snažím odvádět co nejlíp a necítím se být jako až ta druhá. Práce asistenta je důležitá, choreograf se má na koho obrátit, má možnost se s někým poradit. Jsem vlastně taková jeho pravá ruka.

S choreografiemi souvisí i dva pojmy. Můžeš vysvětlit, co je to company a co obnáší pozice swingu, kterou zastáváš ty sama v několika inscenacích?

Company je pro normální lidi prostě sbor, to „křoví“ vzadu. Ale křoví je hanlivé slovo, ani sbor není nic moc. Líp zní company, je to takové důstojnější označení. A swing je vlastně role, kterou má jeden člověk. Obnáší to ale, že se musí naučit buď některá, nebo i všechna místa dámských rolí v company a znát je na sto procent. Kdyby někdo onemocněl, nebo musel být na druhé scéně, v tu chvíli nastupuje swing na toto místo. Není to role jednoduchá.

Máš jako asistentka choreografa zmapované postavení herců tak, že bys zvládla swingovat kteroukoliv pozici, třeba i mužského tanečníka?

Jako asistentka bych měla znát veškeré party, jak dámské, tak pánské. Nemůžu ale zastoupit tanečníka, pokud je v inscenaci za muže. Ale v některých titulech jako *DUCH* nebo *BIG* jsou sborové situace, kde bych teoreticky mohla nahradit na jevišti i chybějícího mužského tanečníka.

Stanou se i neočekávané situace, kdy tanečnick večer vystoupit nemůže, není ho kým nahradit a choreograf není po ruce? V tu chvíli nastupuje s řešením asistent?

Nestává se to tak často, ale když se to opravdu stane, v ten moment se podívám do poznámek na původní formaci. Zjistím, kdo vypadl, a vymyslím, jak to přeskládat. Samozřejmě táhneme všichni za jeden provaz, takže před představením svolám schůzku s company a poprosím je o změny, aby ta formace i nadále vypadala vizuálně hezky.

S choreografkou Carli Rebeccou Jefferson jsi jako tanečnice spolupracovala už na *Letu snů LILI* a u *Děsného pátku* jsi jí poprvé dělala asistentku. Věděla jsi předem, že budeš u tohoto titulu asistovat?

Nevěděla. Když jsem se objevila na křesném listu jako asistentka, byla jsem překvapená a ráda, protože jsem s ní chtěla spolupracovat, chtěla jsem si zažít tu práci ještě blíž a to se vlastně povedlo.

S Carli sis prošla už více tituly, můžeš nějak přiblížit její práci, pracovní proces s ní?

Nedá se říct, že jeden a ten samý choreograf pracuje stejně. Na *Děsném pátku* byla jiná práce než na muzikálu *BIG*. Záleží, jaké má choreograf podmínky, kolik má lidí, kolik má času. Carli má choreografie vymyšlené už před vstupem na zkušebnu. Je rytmický člověk, muzikální a muzikantský.

V muzikálu *Ženy na pokraji nervového zhroucení*, režie: Stanislav Slovák

Hodně využívá hudební akcenty, slyší drobné nuance v muzice a přenáší je do pohybů v choreografiích, což je super.

Muzikál *BIG* byla určitě náročná práce i vzhledem k obsazení 27 dětí. Jak se vám s nimi spolupracovalo?

Pro práci s dětmi byla velká výhoda, že jsme s nimi měli v červenci workshop. Strávili jsme spolu několik dní, které jsme věnovali intenzivnímu tanci a seznamování se. A už tam jsme postavili dvě největší choreografie, které děti našťástí do září nezapomněly. Za to mají můj velký obdiv.

Samostatnou práci choreografky pro Městské divadlo Brno sis zkusila u *Tří mušketýrů*, které divadlo uvádělo v létě na Biskupském dvoře. Jak ses k této pozici dostala?

Pro původně taneční spolupráci mě oslovil režisér Igor Ondříček, jestli bych mu nepomohla s jednou choreografií. Ale pak se ukázalo, že by bylo potřeba víc tanečních čísel, a stala se z toho nakonec regulérní choreografie celé inscenace.

Musela jsem úzce spolupracovat s režisérem, komunikovat s ním, jakou má představu o scéně, co v tom obraze chce mít, jaký má ten obraz náladu, jakou chce, aby choreografie měla náladu. Ale myslím, že choreografie nakonec vyšly docela pěkně a i vtipně.

Ačkoliv jsi vystudovaná tanečnice, režiséři tě obsazují i do mluvených rolí. Jak se v nich cítíš?

Mám z toho respekt, ale nedělá mi to takový problém. Ráda odkoukávám od kolegů, jak mluví, vlastně se učím díváním se a posloucháním.

Ty divadlem žiješ a rozhodně nejsi typ, co by mířil hned po představení domů.

Je to tak. Po představení jsem tak nabitá energií, že bych rozhodně hned neusnula. Navíc při posezení u sklenky mnohdy s kolegy mluvíme o tom, co by se dalo zlepšit. A dost často tam vzniknou i nějaké nápady nebo se i vytvoří situace, které pak můžeme použít na jevišti.

Text: MiMa,
foto: Tino Kratochvil

Jeden den v orchestru

Jako diváci to znáte: Přijdete pár minut před začátkem představení do hlediště a tam je značný neklid. Lidé si mezi sebou povídají o tom, co je asi dnes v divadle čeká, jak se mají nebo cokoliv dalšího, a u toho už ani příliš nevnímají onen známý charakteristický zvuk linoucí se z orchestřiště. Zvuk značně nezorganizovaný, kdy všichni hrají jeden přes druhého, ale ve výsledku zní vlastně pokaždé stejně. Ten zvuk vlastně spíš zavnímáte až v okamžiku, kdy přestane a přeruší ho hlas Petra Štěpána, který vás nabádá k vypnutí telefonů. Potom se ozve „komorní a“, na chvíli zazní podobný hudební „chaos“, v tomto případě za účelem naladění nástrojů, ukloní se dirigent a začne vlastní produkce. Veškerá vaše pozornost se začne soustředit na jeviště, na výkony herců a tanečníků. Je to tak v nejlepší pořádku, že se těšíte z dění „nahoře“, ale k tomu hraje velkou část představení nebo kolikrát i po celou jeho dobu hudba, která působí většinou jaksi samozřejmě. A kromě celkem výjimečného do obecnstva viditelného rozmáchnějšího gesta dirigenta se tedy díváte hlavně na to, co se právě děje na jevišti.

Rád bych vám trochu popsal, jak ta samozřejmě znějící hudba k představení vzniká. Přeskočme to, že musí být dobře napsaná. Na to vybírá divadlo dobré autory a stejně dobré aranžéry.

Ale co ti lidé, těch 35–50 lidí, kteří sedí v orchestřišti a když se na ně při hraní někdy podíváte, tak vypadají, že na tom, co zrovna dělají, vlastně nic není? No, vlastně není. Až na to, že... Na první pohled možná ne zcela zřejmě momentální soustředění všech hudebníků po celou dobu představení je na maximální možné úrovni. Lze ho třeba přirovnat k tomu, jako kdybyste dvě a půl až tři hodiny řídili auto na čtyřproudém okruhu velkého města v dopravní špičce. Taky je samozřejmě, že dotyční ovládají perfektně svůj nástroj a celé svoje řemeslo orchestrálního hráče. Ostatně velmi podobně jako u dalších divadelních uměleckých profesí. Intenzivní dlouhodobá příprava během studia trvá 10–15 let a za pár dalších sezón v praxi začnou být platnými členy ansámblu. A ještě něco. Jejich práce je nesmí ani přinejmenším obtěžovat. To byste jako diváci totiž rychle poznali.

A jak vypadá jejich den? Je to různé a záleží na provozu celého divadla. Když se zkouší nová inscenace, což je zhruba pětkrát za sezónu, pracuje orchestr napřed samostatně na zkušebně. Zkouš-

ky jsou většinou dopoledne a večer a každá z nich trvá 3–4 hodiny. V další fázi se k orchestru přidávají na zkušebně sólisté a sbor, později se zkoušení přesune na jeviště, kde se intenzivně zkouší, zpravidla dva týdny před premiérou, v podstatě od rána do večera. A když se nezkouší nové představení, tak se „jenom“ hraje. Než se nasadí jakýkoliv kus z repertoáru, je třeba jej tzv. „oprášit“. Někdy napřed samostatnou hudební zkouškou na zkušebně, zvukovou zkouškou a potom se vždy hraje celá inscenace minimálně jednou se všemi uměleckými i technickými složkami. U toho je tedy taky vždycky orchestr. A pak každý další večer či odpoledne či oboje, kdy pro vás hrajeme. A velmi často hrajeme na obou scénách současně, takže potřebujeme orchestry dva. Anebo může být divadlo zároveň na zájezdu, kde bývá další, tedy v tomto okamžiku třetí orchestr. A to třetí nikoliv kvalitou samozřejmě. To, že v takové situaci jsou na všech místech kvalitní hudebníci v potřebném počtu a obsazení, zároveň znali daného kusu, je vždy malý zázrak. Ostatně stejně jako každé představení jako celek.

A dál to taky znáte. Při děkovačce se po hereckém ansámblu poděkuje publiku dirigent, zároveň poděkuje orchestru. Stejně jako herci, kteří v ten okamžik zadupou nad orchestřištěm (možná jste si nebyli úplně jistí, proč to vždycky dělají). A my jsme moc rádi, že váš potlesk a poděkování kolegů v tomto okamžiku patří právě tě „partě“, kterou znáte možná z fotky ve foyeru a která se na těchto malých zázracích každý večer může podílet.

Text: Petr Kalousek

VIVA „LALALA“ REPUBLIKA!

13. ledna 2019 v 15.00 a v 18.00

Diváci si za sezónu 2017/18 nejvíce oblíbili
(v abecedním pořadí)

Herce:

Jan Brožek
Michal Isteník
Jiří Mach
Kristian Pekar
Aleš Slanina
Petr Štěpán
Dušan Vítězek
Lukáš Vlček

Herečky:

Alena Antalová
Radka Coufalová
Svetlana Janotová
Hana Holišová
Viktória Matušovová
Jana Musilová
Ivana Vaňková
Andrea Zelová

Inscenace:

Děsnej pátek
Horečka sobotní noci
Lakomec
Monty Python's Spamalot
Představ si...

Tvůrčí počín:

Horečka sobotní noci – choreografie
Lakomec – kostýmy
Lakomec – scéna
Monty Python's Spamalot – scéna
Tři mušketýři – kostýmy

Výsledky v době uzávěrky ještě nebyly známy, nyní si je již můžete najít na našem webu.
Na rozhovory s vítězi se můžete těšit v příštím čísle.

CESTA K POSLEDNÍ LODI

„Žili jsme ve velkém viktoriánském domě bez ústředního topení, to matka mě naučila, jak zatopit v obývacím pokoji, kde byl náš jediný zdroj tepla. Nejprve jsme stočili několik stránek novin, velké listy Evening Chronicle, úhlopříčně je svíneli do dlouhých trubiček a pak těsně poskládali do harmonik, aby pomalu hořely, přidali pár kartonů od vajíček, několik klaciků dřeva na podpal a nakonec nasypali navrch jako černý poklad nesmírně ceny hromádku uhlí.

Na řece Tyne bylo postaveno mnoho slavných lodí. Mauretánie držela rekord za přeplutí Atlantiku, její sesterská loď, Lusitánie, byla na počátku první světové války potopena německou ponorkou, což bylo příčinou vstupu Spojených států do konfliktu. Esso Northumbria, na kterou se pamatují, ropný tanker o výtlačku čtvrt milionu tun a v době, kdy byl spuštěn na vodu, největší plavidlo světa, stavěli na konci naší ulice, tam, kde byla loděnice. Loď nám po celé měsíce stínila, než ji konečně spustili na řeku a odplula do Severního moře, aby se už nikdy nevrátila.

Na loděnici bylo cosi prehistorického, obří kostry lodí, dělníci, ve srovnání s lidmi maličci, zavěšení v ohromné kleci, která se rýsovala proti obloze. I jeřáby připomínaly ohromné pravěké nestvůry, kovové přišery, které se bezmyšlenkovitě pasou a nepřírozeně pomalu se pohybují po rušných dvorech, mezi acetylenovými záblesky.

Každý den ráno zazněla v loděnici siréna a její žalostné kvílení zvalo dělníky k řece. Stovky mužů v montérkách, čepicích a holínkách se hrnuly ulicí. Mnozí měli na zádech staré armádní tlumoky se svačinou – obloženými chleby a termoskami. Zdá se, že kromě těch, kdo pracují v dolech nebo továrně na lana, jsou všichni ostatní obyvatelé Wallsendu zaměstnáni v loděnici Swan Hunter. Když jsem je pozoroval, uvažoval jsem, jaká bude asi moje budoucnost a čím se asi budu živit. Vstoupím také do téhle ohromné armády mužů a strávím život v útrobách obřích lodí?“

Dnes již víme to, co tehdy malý chlapeček jménem Gordon vědět nemohl. Nestal se z něj loďář. Stal se celosvětovou celebritou, hudebníkem, kterého známe pod jménem Sting. Na přelomu století jej postihla jakási autorská krize a přišlo období, kdy se mu nedařilo skládat. V roce 2003 vydal knihu vzpomínek Broken Music, v níž se zaměřoval výhradně na své mládí. Z paralyzy skladatele ho vysvobodil nápad vytvořit divadelní hru, vyjádřit se hlasy jiných. Sting o návalu kreativity, který přišel, hovoří jako o „nezadržitelném zvracení“. „Připadalo mi, jako by ty postavy byly ve mně a chtěly se probjovat ven,“ říká. „Potřeboval jsem splatit dluh své komunitě,“ pokračuje Sting, „a tahle hra pro mě byla cestou, jak toho docílit.“ Podobně jako když Carpathia zachránila přeživší na záchraných

Návštěva Královny Matky ve Wallsendu v roce 1981

člunech, muzikál *Last Ship (Poslední loď)* vzdává hold ztraceným mužům průmyslového věku, vrací důstojnost těm, jejichž práce zmizela za moře. „Je to citová záležitost,“ říká Sting. „A nejen pro mě. Viděl jsem plakát dospělé chlapy.“ Vznikl tak výjimečný muzikál, který kritici označili za „svůdné dílo, které se řadí k tomu nejlepšímu, co rockoví a popoví hudebníci pro Broadway napsali. Sting v něm dokázal něco, co bylo neuvěřitelně obtížné. Zachoval si svůj styl, a přitom napsal divadelní písně, které nesou příběh.“ „Tetička Amy nebyla naše příbuzná, ale bydlela hned vedle (tehdy se všem sousedkám říkalo tetičko). I když už měla co nevidět odejít na odpoči-

Děti na ulici ve Wallsendu

nek, pracovala v kanceláři loděnice, a ve dnech, kdy se lodi spouštěly na vodu, mě brávala s sebou, abych se mohl podívat na ohromné láhve šampaňského, čtyřikrát větší, než je obvyklé, které nějaký pozvaný hodnostář rozbil o bok trupu, když plavidlo spustili na vodu. Vždycky mě postavila na stůl, kde čekala na obřad ta ohromná láhev, ozdobená pestrobarevnými stužkami. Vzpomínám si, že bývaly doby, kdy byla větší než já. Také si pamatuji, že jsem později míval velký strach, když láhev prudce roztržili o ocelový trup, bílá pěna stékala po boku lodi jako sliny, když loď začala klouzat pozpátku do řeky, byl já sot mužů přehlušen příšernou kakafoňi skřípotu oceli, dřevěných podpěr a mohutných železných řetězů. Jednou přijela na spuštění lodi na vodu do loděnice Královna Matka, a když se ve svém Rolls-Roycu projížděla ulicí doprovázena policisty na motocyklech a za ní procesí všelijakých hodnostářů v cylindrech, všichni jsme mávali britskými vlajčkami a já byl přesvědčen, že se na mě usmála. Loď opouštějící řeku se zpětně staly metaforou pro můj toulavý život. Jakmile odpuly do světa, už se nikdy nevrátily zpátky.“

Text: Klára Latzková

NAPSALI O NÁS

RENT VYPOVĚDĚL O PŘÁTELSTVÍ A LÁSCE. S NALÉHAVOSTÍ

Do společnosti bohémů, prostitutek a bezdomovců přivádí americký muzikál *Rent*, nejnovější premiéra Městského divadla Brno. (...) Strhující muzikál je generační výpovědí skupinky mladých lidí z New Yorku devadesátých let, kteří žijí v chudinské čtvrti East Village, protloukají se životem, hledají sami sebe, inspiraci či lásku. Žijí bohémským životem, který zahrnuje drogy, nevázaný sex, kriminalitu i obavy z pandemie AIDS. (...) Scéna Christopa Weyerse s oprýskanými cihlovými zdmi příznačně evokuje nehostinné prostředí bytu v chudinské čtvrti, stejně dobře se ale dovede proměnit třeba v moderní taneční klub. Efektním prvem je umístění šestičlenné kapely přímo vzadu na scéně. (...) Režisér Stanislav Moša se zaměřil na naléhavost obecně platných témat: nezaměstnanost, drogy, ztráta iluzí. (...) Výsledkem je energické a pospolitě vyjádření

společného přesvědčení, z něhož mnohdy mrazí. (...) Postavu, která děj zastřešuje, představuje introvertní židovský filmař Mark Cohen. Daniel Rymeš jej obdařil pro sebe typicky nenápadným, jakoby civilním projevem, který je však velmi pečlivý a soustředěný. (...) Druhou ústřední postavu, HIV pozitivního muzikanta Rogera Davise, ztvárnil Kristian Pekar. Po *Horečce sobotní noci* z loňské sezóny jde pro něj o další velkou hereckou příležitost, kterou beze zbytku naplnil. Charakter Rogerovy nespoutané lásky Mimi dobře vystihla Andrea Zelová. (...) Nejvýraznější postava, která všechny tmelí dohromady, je homosexuální transgender Angel. Aleš Slanina svého hrdinu vykreslil neokázale a lidsky uvěřitelně. Lesbický pár Maureen a Joanne ztvárnily Hana Holišová a Barbora Goldmannová. Holišová obstála v nesnadném a dlouhém monologickém sólu protestu a jejich společný duet patřil k vrcholům večera. (...)

Lenka Kolegarová,
Brněnský deník, 13. 11. 2018

KŘÍDLA 2018/2019

divácká anketa

Nejoblíbenější herec:

.....
.....

Nejoblíbenější herečka:

.....
.....

Nejvýraznější tvůrčí počín:

(dramaturgie, scéna, kostýmy, hudba, choreografie, rekvizity, masky, plakát atd.)
.....
.....

Nejoblíbenější inscenace:

Karel Cón, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán / **Osmýčky**
David Shire, Richard Maltby Jr., John Weidman / **BIG**
Jonathan Larson / **RENT**
Eduard Bass, Jiří Levíčková, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán / **Klapzubova jedenáctka**
Sting, John Logan, Brian Yorkey / **Poslední loď**
Lev Nikolajevič Tolstoj / **Anna Karenina**
Christopher Hampton / **Nebezpečné vztahy**
Zdenek Merta, Stanislav Moša / **Ráj**
William Shakespeare / **Romeo a Julie**

LA BOHÈME Z EAST VILLAGE

(...) Soubor Městského divadla Brno uvedl 3. a 4. listopadu v novém překladu rockovou operu *Rent*. (...) Stanislav Moša se nebál světit hlavní roli Mími Marquez, tanečnice závislé na heroinu a nemocné AIDS, čerstvé absolventce JAMU Alžbětě Trembecké. Odvděčila se za to výborným výkonem, jak pěveckým, tak hereckým. (...) Jejím partnerem byl Kristian Pekar v roli Rogera Davise, hudebníka nemocného AIDS, stále o sobě pochybujícího i stále hledajícího tu jednu, jen tu jednu píseň, kterou si budou zpívat všichni. (...) Spiritus agens je Mark Cohen, filmař tvořící dokument o jejich životě, Davisův přítel a spolunájemník, který děj často komentuje a posouvá. Hraje ho bez alternace Daniel Rymeš. (...) Homosexuálního učitele informatiky Toma Collinse hraje Igor Ondříček velmi přesvědčivě. Aleš Slanina exceluje v roli jeho přítele – travestity Angela. (...) Jeho výkon je fantastický, taneční exposé je nezapomenutelné. Stejně taková je i Hana Holišová v roli bisexuální pouliční umělkyně. (...) Holišová je všude plno, skvěle hraje i zpívá, dokáže výborně nuancovat vztek i touhu. (...) *Rent* je muzikál s hlubou

kým filosofickým podtextem, mimořádně dobrou hudbou, strhujícím příběhem. Je to hra o svobodě, toleranci, štěstí i smutku, prohrách i výhrách. (...)

Aleš Bluma,

www.klasikaplus.cz, 6. 11. 2018

RENT

(...) Titul je na poli hudebního divadla výjimečný. (...) Diváka zaujme nesmírně strhující zánětenost a otevřenost, se kterou mluví o AIDS nebo homosexualitě. (...) Režie našla k tématům cestu a velice nenásilně je otevřela a pro diváky nalé-

Hlasujte v divácké anketě Křídla a oceňte výkony těch, kteří si to podle Vás zaslouží nejvíc! Hlasovat můžete vícekrát, ovšem pouze prostřednictvím tohoto hlasovacího lístku (internetové zaslání hlasů je zrušeno), který najdete v každém vydání časopisu Dokořán, ve foyeru Činoherní a Hudební scény či v pokladnách MdB. Výsledky ankety vyhlásíme v prosinci 2019 během slavnostního předávání cen. Vyhrát však můžete i Vy! Každý měsíc vylosujeme jednoho šťastlivce, který od nás získá věcnou cenu. Pro to prosím vyplňte také Vaši e-mailovou adresu a telefon, abychom se s Vámi mohli spojit.

Jméno:

.....

E-mail:

.....

Tel. číslo:

.....

Anketní lístek vhodte do schránky ve foyeru Činoherní či Hudební scény nebo v centrální pokladně MdB nejpozději do 30. 11. 2019. Děkuje!

Městské divadlo Brno

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

+420 533 316 360, predprodej@mdb.cz

havě zpřítomnila. (...) Hudební nastudování se snažilo přirozeně obtáhnout chytlavost muziky. (...) Mluvených pasáží je tam minimálně, takže to správně označení je skutečně rocková opera. (...) Režisér inscenace Stanislav Moša tady otevřel osobnostní herectví. Na hercích je vidět, že dílu věří, že jsou s osudy za jedno a demonstrují vnitřní poselství díla. Diváka čekají velice zajímavé výkony. (...) Je divácký zážitek, jak herci pěveckou bravurou prosvítí sdělení díla. (...) Inscenaci velice prospělo, že tvůrci pro nastudování nevyužili velkou muzikálovou scénu, ale vše se děje na komorní Činoherní scéně a to sdělení inscenace koncentruje, zintimňuje a dělá působivější. (...) *Rent* je velice dobrá a hezká inscenace.

Luboš Mareček,

ČRo Vltava, 8. 11. 2018

BIG – VELKÝ MUZIKÁL 74. DIVADELNÍ SEZÓNY MĚSTSKÉHO DIVADLA V BRNĚ

Diváci si na brněnské muzikálové scéně už zvykli, že zdejší dramaturgie často uvádí světové muzikály v české premiéře. Dočkali se i teď. Divadelní verze amerického filmu v hlavní roli s Tomem Hanksem měla premiéru na Broadwayi v roce 1996 a byla nominována na pět Cen Tony. (...) *BIG*, čili *VELKÝ*, je muzikálová pohádka o jednom splněném přání. (...) Třináctiletý kluk, Josh Baskin, na jedné pouťové atrakci vhodí do automatu, který prý splní každé přání, minci. A stane se zázrak. Domů jde spát jako puberťák a vzbudí se ráno jako dospělý muž, který musí čelit všem problémům, které ta záměna přináší. (...) Režisér Gazdík nastudoval celý muzikál ve dvojím hereckém obsazení. A měl z čeho vybírat, vždyť tento ansámbl je plný muzikálových osobností. Některé role dávají příležitost k plnému nasazení, například Viktória Matušová jako Susan Lawrencová, vášnivá, ale sem tam nerozhodná, milující, anebo Jonáš Florián jako dospělý Josh. Role mu dala hodně příležitostí chovat se komicky coby dítě v dospělém těle a herec i režisér to plně využili. Jan Mazák jako majitel hračkářské firmy se taky hezky vydováděl a jeho hra s dupáním na velké klávesy spolu s Jonášem Floriánem byla výborným rytmickým číslem. Stejně tak měl příležitost k hereckým rozehrávkám třeba Robert Jícha jako Paul Seymour, zástupce „dospěláků.“ se všem těmi pracovními i láskovými problémy.

Zvláštní kapitolu tvoří zpívaná a tančící skupina dětí. (...) Skoro třicítka dětí, pečlivě vybraných v konkurzech, se toho naučila hodně. Musel to být dril dostat z nich taneční lehkost spojenou s čistým zpíváním. U dospělých členů company, taky jich bylo asi dvacet, se setkáváme se stejnou energií v tanečním vyjádření. (...) Zásluhou vtipné choreografie Carli Rebecy Jefferson podali výkon plný energie. A k tomu hudba, moderní, a přitom líbivá, zahrnaná pod citlivým vedením dirigenta Dana Kalouska. (...) *BIG* bude dalším titulem, který bude dlouho beznadějně vyprodáný.

Peter Stoličný,

www.musical-opereta.cz, 22. 10. 2018

OSMIČKOVÁ PŘESMYČKA BAVÍ DIVÁKY MĚSTSKÉHO DIVADLA

(...) Karel Cón, Petr Štěpán, Jan Šotkovský a Stanislav Slovák (...) vymysleli pro stoletou oslavu skvělý název – *Osmičky*, tedy přesmyčku českého (i československého) osudového čísla osm. (...) Petr Štěpán vytváří jednu ze dvou ústředních postav, Marcela Zatýkala. Sekunduje mu Michal Isteník coby Čeněk Udavač. A tato dvojice, označená samotnými autory jako „blaničtí rytíři naruby“, prostupuje celou inscenací. (...) Po televizním úvodu se rozehraje féerie nápadů, k čemuž české dějiny dávají nepřeberné možnosti. (...) Tleská se po baletní scéně Přemysla, po scéně Třetí pražské defenestrace z roku 1618 s ústředním songem Pa dam, pa dam, Padám, slovním humorem oplývá úvodní hraná scéna příchodu k Řípu, kdy odcházejí nespokojení Rus a Lech, zatímco praotec Čech zůstane, i když se mu místo příliš nezamlouvá. Přesvědčí ho až ústřední dvojice, tentokrát jako mazaní šibři nabízející místo pro budoucí zemi za výhodnou cenu. V inscenaci se vyřadí osm postav, jen jediná je ženská, hraje Radka Coufalová. Nejprve je Vesnou, družkou praotce, potom investigativní novinářkou Sabínou, které se dostal do rukou přísně tajný materiál odhalující zásadní spiknutí, za nímž stojí Čeněk Udavač a Marcel Zatýkal. (...) Režisér Stanislav Slovák hýří výbornými nápady, určitě ho mnohé napadly již při psaní hry. Pestrou a také rychle se měnící scénou Jaroslava Milfajta doplňují projekce a předtáčky osvědčeného Petra Hlouška.

(tr), www.brnozurnal.cz, 17. 10. 2018

„Všechny šťastné rodiny jsou si podobné, každá nešťastná rodina je nešťastná po svém.“ Výmluvný postřeh giganta ruského románu otevírá jednu z nejslavnějších psychologických sond do ženské duše, jeden z nejpůsobivějších obrazů ženství v dějinách literatury. K formování námětu Tolstého pohnula sebevražda Anny S. Pirogovové, družky sousedního statkáře Alexandra N. Bibikova, která se kvůli nespokojenosti a rozháranosti vyplývající z „nezákonného soužití“ vrhla pod kola vlaku. Podnícen touto událostí, vytvořil Tolstoj v průběhu dlouhých pěti let (1873–1877) román o skandálním poklesku „dobře provdané“ krásky, která je postavena před fatální, a přitom svobodnou volbu mezi dosavadním životem v konvenčním, nicméně dobře fungujícím manželství a „přirozeným“ právem na štěstí. Citové vzplanutí chotí vysokého státního úředníka Karenina k důstojníkovi Alexeji Vronskému je pro Annu o to tragičtější, že na rozdíl od dobových mravokárců nechce, ba nedovede být neupřímná: cizoložným poměrem ani jeho následky se netají, opouští manžela i syna Sergeje, a dostává se tak do konfliktu nejen s prostředím, v němž vyrostla a žila, ale hlavně se sebou samotnou. Odhodlá se jít za hlasem srdce, a tento krok jí přivodí mravní a fyzickou zkázu. Milostný příběh ženy z aristokratických kruhů se odvíjí na dobovém pozadí společenského života s jeho pokryteckou morál-

kou. Smysl lásky a rodiny v lidském životě znázorňuje Tolstoj na třech příkladech – na vztazích Kareninových, Oblonských a Levinových. Tři roviny románu se navzájem prolínají a vyúsťují do zlomových situací. Annu na osudové nádraží přivádí egoistická láska, která napřed způsobila rozklad její osobnosti („ztratila sama sebe“, rodinu, syna i společenskou prestiž); ta smyslná vášně doprovázená stupňující se chorobnou žárlivostí se vposled zvrhne v nenávisť, v touhu ranit Vronského, navždy ho k sobě připoutat i svou vlastní smrtí. Dolly Oblonská se s nevěrou svého muže Stivy a s konvenčním vztahem v manželství smíří kvůli dětem. Těžce realizovaný, ale pravý svazek mladičké Kitty Ščerbacké a statkáře Konstantina Levina je korunován vzájemným pochopením. Dramatickým jádrem díla ovšem zůstává tragický trojúhelník titulní hrdinky, jejího milence a jejího muže, zatímco manželé Oblonští a Levinovi představují „stínovou“ variantu. *Anna Karenina* je navíc v dějinách románu ojedinelým pokusem o vylíčení totality bytí a vědomí; sama tato snaha se stává nositelem myslu o věčném naplňování a věčně nenaplněnosti života, jež nelze spoutat schémata myšlení. Žádná adaptace samozřejmě nemůže ani zdaleka postihnout myšlenkovou bohatost a kompoziční vynalézavost Tolstého předlohy; nová dramatizace, kterou inscenujeme, přinejmenším sleduje autorovu protiromantickou tendenci depoetizovat milostný cit, přesněji klást otázku: Spočívá skutečně v lásce, tj. v lásce neplatonické, tělesné či (chcete-li) smyslné nejvyšší štěstí a blaho člověka, a jaké jsou jeho závazky vůči sobě i druhým? Dramatizace: **Jiří Závíš**. Režie a úprava: **Petr Gazdík**. Scéna: **Emil Konečný**. Kostýmy: **Eliška Lupačová-Ondráčková**. V hlavních rolích: **Ivana Vaňková** (Anna Karenina), **Jan Mazák** (Karenin), **Jiří Mach** (Vronskij), **Milan Němec** (Levin), **Markéta Sedláčková** (Dolly), **Michal Isteník** (Stiva), **Petra Šimberová** (Kitty). **Premiéra 23. a 24. února 2019 na Činoherní scéně MdB.**

-jz-

PARTNEŘI DIVADLA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DOKOŘÁN LEDEN 2019 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

240. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 12. 12. 2018

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

foto: Tino Kratochvil

Klapzubova jedenáctka

Alan Novotný

a Lukáš Kučera

HOREČKA SOBOTNÍ NOCI

27. – 30. 1. 2019
na Hudební scéně

Nechte se vtáhnout do blýskavých sedmdesátek a prožijte s námi tu pravou *Horečku sobotní noci*! Třicetičlenný orchestr hraje s vervou nestárnoucí hity The Bee Gees a Kristian Pekar a Marco Salvadori tančí jako o život – stejně dobře, ne-li lépe jako John Travolta v původní filmové předloze. Titulky recenzí hovoří za vše: *Horečka sobotní noci v brněnské podobě dokáže roztančit publikum; Ten nejlepší muzikál, jaký jsem kdy u Moši viděl; Šachová taneční partie; Takto lze disco doporučit* atd. Kdo neviděl, určitě by se měl na tento našlapaný muzikál vypravit!

Eduard Bass Jiří Levíček Stanislav Slovák Jan Šotkovský Petr Štěpán

KLAPZUBOVA JEDENÁCTKA

fotbalová pohádka režie Stanislav Slovák

PREMIÉRA NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

15. PROSINCE 2018